
BORDAXE!
revista anarquista pola
extensión da revolta

EDITORIAL

Érase unha vez un barco sen rumbo, todo de madeira, e no que ondeaba unha bandeira negra. Tripulado por ningures ao mando de ninguén, armado con raiba. Entre calmas e tempestades buscaba unha illa dende a que poder berrar e crear. Na sua travesía foron moitos os infortunios que se atoparon; había barcos enormes e acorazados que dominaban os mares, as costas eran cemiterios de peces mortos, velenos, lixo, fume e asfalto. Os barcos estaban capitaneados por seres grises que ao seu paso deixaban un regueiro de morte.

A tripulación do noso barco non se desanimaba, visto que todo era dominado por aqueles inmensos titanes, decidiron comezar a practicar a abordaxe para recuperar a vida. Acordaron facerse piratas.

Pero aquelas moles non eran tarefa fácil. Coa axuda doutros barcos piratas sería posible.

Gregos con ondas, mapuches con lanzas, somalíes con kalasnikov, navaleiros con tirabolas... e muito lume! En todas partes! Pequeno e grande!

Foron moitas as baixas, e numerosas as respostas. Os barcos grandes eran fortes, pero tamén tiñan fisuras e víanse cada vez máis, incluso pola sua propia tripulación que, afogada polas débedas, confiaba cada vez menos nos seus capitáns.

Dentro dos grandes buques a xente non vivía ben, traballaba remando en galeras para mover o barco, estaban cansos, as queixas e os soños silenciábanse co ruido dos látigos dos verdugos, clones uniformados e tristes. Pero non todos vivían adormecidos…

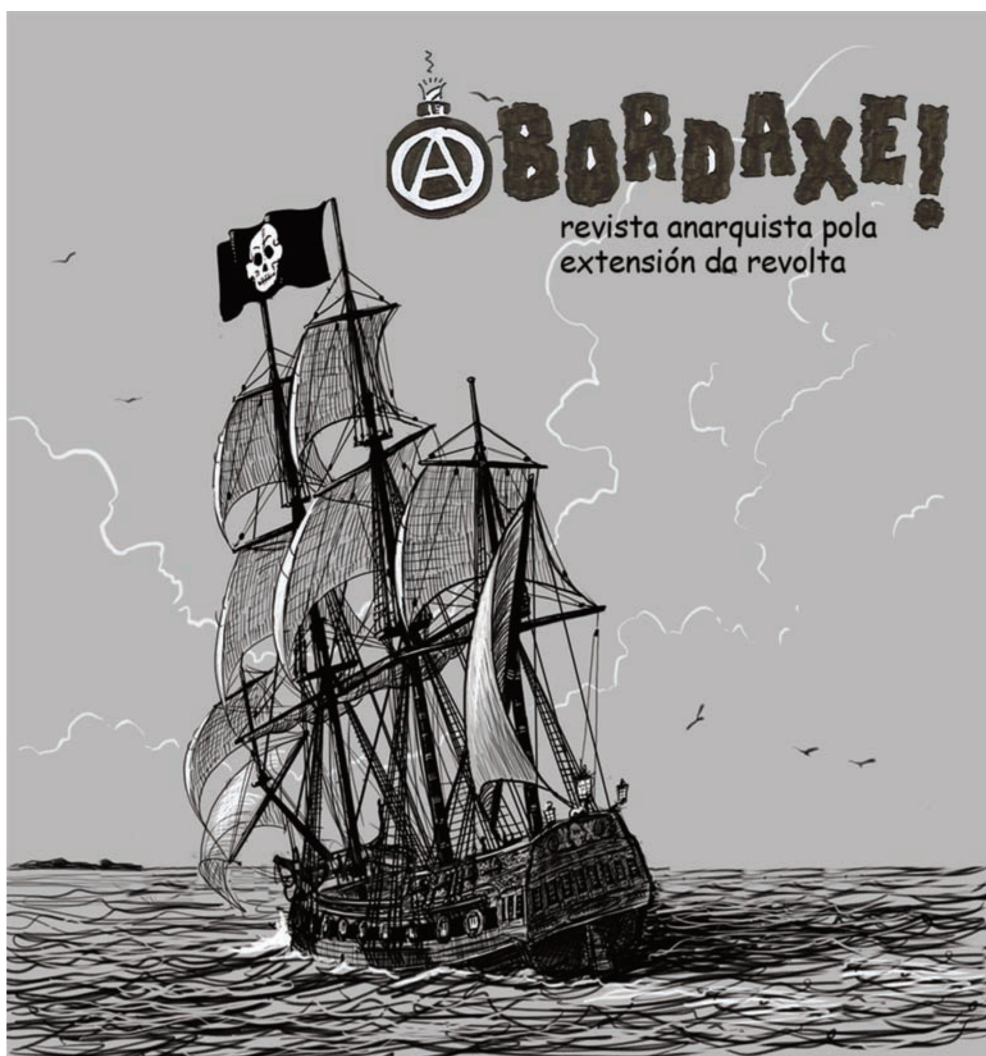
Os capitáns non podían consentir un motín a bordo e comezaron a impoñer cada vez máis reglas e normas que facían máis asfixiante a convivencia. Moitos, ante a decisión de "conmigo ou contra min" que lles impoñían os tiranos, aceptaron unirse a eles e seguir sumisos e ignorantes da súa condición de ser a engranaxe que mantinha o barco a flote.

Ainda así chegaban os ecos dxs piratas livres sen rumbo, e o contaxio produciu algún que outro motín. E foron moitos os que se revelaron e acabaron encerrados en pequenas gaiolas nas bodegas. Uns poucxs afortunadxs, conseguían fuxir ca esperanza de enrolarse nos barcos piratas para atacar con máis forza.

Hoxe en día as travesías continúan, acadando pequenas victorias, algúns dos prisioneiros son liberados, os non liberados continúan loitando apoiados polxs piratas. Nalgunhas costas crecen as hortas, espallando sementes… Este é o comezo dunha historia, eles seguen cargados de armas e nós de ideas. Levamos un mundo novo nos nosos corazóns.

Esta revista é unha desas ideas, que nós, algúns tolxs anarquistas de varias illas de Galicia que nos coordinamos e incordiamos, decidimos esgrimir contra o poder. Porque as cousas mudan, porque é hora de recuperar o control das nosas vidas que durante tanto tempo nos negaron, ou nos negamos nós mesmxs coa nosa servidume voluntaria. A lei e os cartos so teñen valor se nós llo outorgamos, sen a nosa credulidade solo serían papeis pintados. ¡Prendámoslles lume!

As abordaxes continúan.

Bugs Bunny

Non é casualidade que todo o que ten de revolucionaria e escandalosa a obra de Georg Wilhelm Friedrich Hegelsexa simbolizada, de modo excepcional –en vísperas da segunda masacre imperialista mundial-, por un pequeno e gris coelho que ten por nome un que encarna unha das resolucións dialécticas da contradicción: Bugs (mote dun famoso gángster), Bunny (case un sinónimo de amabilidade).

Mais o descendente irmán de Br'er Rabbit, Bugs Bunny (con antepasados como o excéntrico White Rabbit de Lewis Carrol e o psicótico March Hare) opón-se decididamente ao escravismo asalariado en todas as suas formas. A gusto, cunha modesta subsistencia na linde da fraga, só un buzón de correo no que está escrito Bugs Bunny Sq., indica o seu lugar de residencia. Além de maravilhosas aventuranzas ás que só unha rigurosa práctica da pereza pode conducir. A sua maior "vocación" consiste en roubar cenouras dun xardín dun tal Elmer Fudd e, nun sentido mais xeral, incordiar-lhe de todos os modos posiveis ao non parar de facer-lhe preguntas.

É imposivel reconhecer o xenio do maior coelho do mundo sen entender a Elmer, a este calvo lerdo, temperamental e tímido pequeno burgués, cun defecto na fala e que ten como principal actividade a de defender a sua propiedade privada. Elmer é a perfecta encarnación dunha certa tipoloxía moderna: o pequeno burócrata, o mediocre autoritario, sobrinho ou neto do Pai Ubú. Se os Ubús (Mussolini, Hitler, Stalin) dominaron o periodo de entreguerras, nos últimos trinta anos foron os Elmers os que dirixiron a nosa miseria. Elmers e máis Elmers na Casa Branca; Elmers nos comités centrais dos así chamados Partidos Comunistas; todos os Papas son Elmers; os novelistas de best-sellers son todos Elmers; Louis Aragon e Salvador Dalí, un día anti-Elmers, dexeneraron en dous dos peores Elmers entre todos os Elmers. Enfrontándose case en solitario a todos eles, Bugs Bunny, eríxese en verdadeiro símbolo dunha recalcitrancia irreductivel.

Se a coreografía Bunny/Elmer é o reflexo dun momento histórico paticular na luita de clases (un periodo de "simetría" de clases no que os traballadores de cualquer lugar apenas conseguen algunhas das suas demandas para a continuación ser de novo aprisionados nos seus buratos no chan), o mítico contido do seu drama excede, sen embargo, a limitación primeira das suas formas. A aparición no escenario da historia dun personaxe como Bugs Bunny é a proba de que un día os Elmers serán vencidos; de que un día todas as cenouras do mundo serán nosas.

Ata que chegue ese día, non pode unha imaxinarse milhor exemplo para ensinar aos nosos filhos que a esta atrevida criatura que, sobre as suas catro patas de coelho, eríxese en amuleto da boa sorte da revolta total. Encarándose con todos e cada un dos apoloxistas do *status quo*, Bugs Bunny ten sempre a última palabra: "Non creades que foi divertido, porque non o foi".

Franklin Rosemont

[extraido de ¿Qué hai de nuevo, viejo? Do Grupo Surrealista de Chicago, textos e declaracións do Movimento Surrealista dos Estados Unidos (1967-1999), Pepitas de Calabaza ed.]

VELAN POLA TUA SEGURIDADE, ARRISCAN A SUA VIDA POR TI...

Falsos ecoloxismos

Algumhas plataformas, asembleas, colectivos que din posicionarse a favor da liberación animal son mui críticos coa practica da acción directa fora da lei.
Segundo estas persoas, dabondo chega con repartir información, reivindicar "dereitos" para os animais, participar no pastel demócrata antropocentrista coa creación de partidos "animalistas", reformismo, pura compaixón cristiana ... Éstas son algumhas das actitudes que hoxe pretenden vivir a costa da luita pola liberación animal e debilitala. Os medios de comunicación criminalizan as accións fora da lei mentres as organizacions ecoloxistas que comen da man do estado adícanse a distorsionar a mensaxen destas.

Un dos argumentos que dan estas persoas é o de que os grupos que se adican á acción directa atacan exclusivamente á oferta de productos animais. Dende a acción legal se trata de concienciar ao demandante, de mudar os hábitos das persoas para que non consuman estes productos. Pero non basta con iso, hai que atacar con todas as nosas armas. Si se ataca á oferta, aumenta o prezo. Se aumenta o prezo, disminuen os clientes. Se disminuen os clientes, disminue a explotación animal. Cualquer pérdida económica d@s explotador@s tradúcese nun beneficio nas vidas das suas víctimas, os animais. Ademais está o exemplo de Inglaterra onde as tendas de peles disminuiron nos 80 ate que hoxe en día tan só ofrecen pequenos pelexos de peles nalgumha prenda. ¿Por que? Porque fíxose frecuente que activistas entraran durante o día nas peleteirías, pasando desapercibid@s entre os clientes, e colocaran pequenos artefactos incendiarios que se activaban pola noite. Por iso, apesares de que a demanda de Inglaterra siga sen estar “concienciada”, a oferta foi reducida enormemente, porque ainda que saben que é un negocio que ten clientes, pouc@s arriscan por abrir umha empresa que vai ser atacada constantemente.

Cuando xurde o debate sobre a violencia, hai quen soe invocar á opinión pública. Esa masa abstracta á que tod@s est@s element@s esquerdos@s pretenden agradar a cualquer prezo. A 'opinión pública' escandalízase ante os camions queimados e as granxas arruinadas. Mais tampouco é certo que nengumha destas accions estean dirixidas a convencer ás masas nen sequer son accions ecoloxistas, senon simplesmente accions pola liberación animal. Esquécense de que muitas das fotos e vídeos de tortura e experimentacion cara os animais-non human@s só poderían conseguirse ilegalmente. Echenos o mesmo que á opinión pública lle pareza mal, porque se trata del@s, @s nos@s companheir@s non-human@s que morren nun auswitchz diario para alimentar, vestir e ponher guapa a esa opinion pública… ¡Que lles jodan!
Non temos por que renunciar á propaganda e á difusión, pero tampouco podemos agardar a que tod@s estean da nosa parte para ir a por todas; nen deixar que os animais se pudran nas suas gaiolas, somentes porque está mal visto transgredir as leis.
Quenes duvidan da utilidade das liberacions din que fechando un laboratorio o único que conseguen é que se abra outro.

Os experimentos se seguirían facendo pero en sitios distintos. Non é certo. @s propi@s vivisector@s cren que a maioría dos seus experimentos non serven para nada. Case todos eles foron realizados xa antes e poden atopar o resultado antes de empezar o experimento. Só son ardides burocráticas co único fin de xustificar o salario d@ vivisector@. Por exemplo, numha universidade privada de Madrid @s estudantes de farmacia fan umha práctica con ratas todos os anos. Durante un mes danlle sustancias tóxicas e transcurrido ese tempo lle cortan o rabo dende a base. Analízano e buscan nel as sustancias tóxicas antes administradas. A práctica, por suposto, é absolutamente prescindible. De feito só se fai nesa universidade.
Reventarlle o coche ao profesor e explicarlle que o próximo será el, é un metodo atractivo pola sua efectividade e ademais ecoloxista. O profesor, consciente de que esa práctica é prescindible e se pode sustituír por outra, probablemente a suprima para sempre do programa.

Durante os últimos anos en Galiza por exemplo presenciáronse numerosas liberacions de visons e seu conseguinte debate. Os argumentos en contra destas son contradictorios e na maioría dos casos sacados do "informativo" sensacionalista de turno. Muita xente dixo que os visons provocarían umha masacre nos

bosques que rodean as granxas, que arrasaría con todo ao seu paso. Incluso atrevéronse a botarlles a culpa de facer desaparecer ao visón europeo. Tonterías. Dende fai centos de anos, a industria peleteira matou visons europeos, para facer prendas de vestir de luxo, provocando un grave descenso da povoación e deixándo-os ao borde da extinción, así como @s cazador@s que, por mera diversión, remataron con povoacions enteiras de predadores. Podería darse o caso de que un visón liberado ocupara o lugar do predador extinguido. De feito existen pequenas povoacions libres de visón americano dende os 70, muito antes da primeira liberación (uns 30 anos antes). Estas povoacions proceden de escapes fortuitos de granxas, incluso granxeir@s arruinad@s que soltan aos animais para non ter que alimentalos.
A industria peleteira e os seus clientes son @s únicos responsables de sacar aos visons do seu hábitat, privarlles de liberdade e introducilos nos ecosistemas da Península Ibérica. Pero ainda co hipotético impacto ambiental que supon as liberacions de visons, incluso se isto fora certo, seguimos defendéndoas. Nengún animal debe estar engaiolado, apesares de que a sua posible liberación supuxera un impacto ambiental. Igual que nos oponhemos rotundamente a que se encerrara numha gaiola a un human@ porque na sua vida cotidiana crea un impacto no medio ambiente muito maior que o dun visón. Non hai especie que estea causando maior impacto nos ecosistemas do planeta que a humana.

(extraído de alasbarricadas.org)

RECETA DE UN FÁRMACO
ENCONTRADO NUN MONASTERIO BUDISTA NAS MONTAÑAS DO TIBET.

Preparación: Meter nun tarro de cristal 350 gramos de allos triturados xunto con ¼ de litro de augardente. O tarro féchase herméticamente e métese na neveira durante 10 días. Despois deste tempo fíltrase cun colador fino de gasa. De novo métese no tarro e lévase de novo á neveira durante outros dous días. Pasados estos o fármaco xa está preparado para tomar da siguiente maneira.

Posología:

DIA	ALMORZO	COMIDA	CEA
1	1 gota	2 gotas	3 gotas
2	4	5	6
3	7	8	9
4	10	11	12
5	13	14	15
6	16	17	18
7	12	11	10
8	9	8	7
9	6	5	4
10	3	2	1
11	15	25	25
12	25	25	25

Continúase tomando 25 gotas tres veces ao día ata rematar o fármaco. A terapia non pode repetirse antes de 5 anos.

Indicacións *[segundo o escrito tibetano, que cada qual sae as suas propias conclusións]*:

- Este preparado de extracto de allo limpa o organismo das grasas e o libera dos cálculos depositarios.
- Mellora o metabolismo e, en consecuencia, todos os vasos sanguíneos fanse elásticos. Disminúe o peso corporal levándoo á súa situación normal, desfai os coágulos de sangue, cura o diafragma e o miocardio enfermo.
- Cura a arterioesclerosis, a iscemia, a sinusite, a hispertensión, as enfermidades bronco pulmonares, fai desaparecer por completo a dor de cabeza. Cura a trombosis de cerebro, a artrite, a artrose e o reumatismo.
- Cura a gastrite; as úlceras de estómago e as hemorroides, absorbe todo tipo de tumores internos e externos. Cura os disturbios da vista e o ouvido.
- Todo o organismo se recupera.

Nubes azules en un cielo negro

La noche tan fría
como el invierno,
cría criaturas de
brillantes vestimentas.
La mas inolvidable es
la   LUNA , ella lleva
un largo y brillante
vestido blanco .
Las estrellas como
inertes criaturas ,
duermen de día
como vampiros y
murciélagos.
No como la
Luna, ella sale
a media puesta
del sol cuando
las nubes se
comvierten en
algodon de azucar
rosado y el cielo
del color del azul del
mar.
la luna como farolillo
a media noche alumbra
el camino hacia el abismo
de nuestras penas.
La luna como farolillo
alumbra la penumbra
del corazón.

Area Botana Díaz. 10 años. Santiago.

LOITA DO POBO MAPUCHE

Dende a Conquista ate a República, o Estado Nacional desenrolou políticas para someter ás diferentes etnias á cultura e ao ordenamento dominante. Coma no caso mapuche, un grupo humán habitante dun extenso territorio dentro do que pasou a denominarse Chile, cunha organización política e social, cunha lingua e unha relixión. En definitiva unha cultura e unha cosmovisión que plantexa unha comprensión particular das relacións entre as persoas e destas coa natureza e cos bens. Este pobo foi sometido por accións brutais de tipo militar, o seu fin era protexer a usurpación das terras que foron a orixe da propiedade agrícola na Araucanía.

Esta historia de despoxo tivo un atisbo de cambio durante a "reforma agraria" (1962-1973) dos gobernos de Frei e Allende, pero despois do Golpe de Estado, foi revertida. A partires de 1973 iníciase un forte proceso de contra-reforma agraria destinado a impulsar un novo patrón de acumulación na agricultura chilena. Dentro dos seus obxectivos, pretendeu incorporar ao mercado a totalidade das terras, incluídas aquelas de propiedade mapuche. O saldo desta represión étnica diu como resultado a eliminación física de 137 mapuches; entre torturados, fusilados e detidos desaparecidos. Aínda que estímase un número maior, pois moitas familias mapuches nunca denunciaron a detención dos seus familiares por medo ás represalias.

A industria forestal –patrocinada polo Estado- constitúe unha amenaza para a ecoloxía e cultura da relixión. Hoxe as plantacións comerciais de piñeiros e eucaliptos ameazan a flora e fauna autóctonas, ademáis de contamina-la auga e provocar períodos de escasez que impiden o cultivo de outras colleitas. Algúns grupos mapuches recurriron as protestas contra elo, queimando camións e bosques das forestais, polo que son severamente castigados baixo a lexislación "antiterrorista" da era Pinochet, con condeas a prisión de entre dez anos e un día.

No 2003, un mozo mapuche chamado Alex Lemun foi asasinado por un comandante de policia que hoxe en día non só segue en activo, senón que foi ascendido. En Xaneiro do 2008, un policia matou a outro mozo mapuche –Matías Catrileo- cando participaba nunha recuperación de terreos do terratenente, Jorge Luchsninger o que sostuvo "El indio no ha trabajado nunca. El mapuche es un depredador, vive de la naturaleza, no tiene capacidad intelectual, no tiene voluntad, no tiene medios económicos, no tiene insumos, no tiene nada [...]. Entregándoles tierras no van a dejar de ser miserables. ¿Ha visto los campos que les entrega la Conadi? No queda nada, ni un árbol, no producen nada". "Si hay que sacarlos a balazos, se los saca no más". O asasino segue en liberdade.

Maio do 2007, a policia mata a Rodrigo Cisternas, un empleado da empresa forestal Bosques Arauco, que loitaba por mellores salarios.

Cando a compañía forestal Mininco ameazou no 2005, con destruir un dos sitios ceremoniais dos mapuches, contrataron a unha empresa de seguridade privada para enfrentarse aos manifestantes, estes guardiáns non tiveron nengún reparon en atropelar a un manifestante de 15 anos de idade, Zenen Diaz Necul

Na actualidade, as comunidades mapuches vense hostigadas pola forza policial e polas empresas de seguridade privadas, de tintes paramilitares, e viven como se estiveran baixo a lei marcial, imposta polas forestais en connivencia co Estado. Algunhas destas compañías e fundos son: CMPC –Mininco (grupo Matte) Arauco- Celco (grupo Angelini), Bosques Arauco y Bio Bio, Forestales Santa Ana Ltda, Fundo Poluco Pidenco de la Comuna Ercilla, Las Tejas, El Manzanito, Llanos de Charrua, Unihue, por nomear tan só algunhas.

Unha morte en acción é un chamado
eterno a loitar…

MARICHIWEU

+info: .mapuexpress.net

VENDAVAL ANARQUISTA NO BENETTON DE LUGO

UN GRUPO DE DISFRAZADXS VISITOU A TARDE DO LUNS DE ENTROIDO UNHA DAS FRANQUICIAS DE BENETTON EN LUGO. EN VINGANZA CONTRA UNHA DAS MULTINACIONAIS RESPONSABLES DA EXPLOTACIÓN E REPRESIÓN DO POVO MAPUCHE EN CHILE, DESTROZOUSE O INTERIOR DO LOCAL E A SUA ROUPA FOI ROCIADA CON SPRAY. EN POUCOS SEGUNDOS, ORDENADORES, CRISTALEIRAS, XUNTO COAS PRENDAS, PERCHEIROS E ALARMAS ANTIROUBO QUEDARON ESTRAGADOS.

"MARICHIWUEU" ('CEN VECES VENCEREMOS' EN MAPUCHE) E UN A CIRCULADO FOI A MENSAXE GRAFITEADA QUE DEIXARON...

EXTRAÍDO DE: GALIZA.INDYMEDIA.ORG

ALGÚNS APUNTES SOBRE ANARQUISMO NA GALIZA (na actualidade)

Nunca sentimos tanta necessidade, como no momento actual, de falar sobre as encruzilhadas que se dam dentro do seio da luta anarquista. Vivemos momentos na que a análise teórica aplicada ao presente brilha pola sua ausência, a excepçom (e isto é ainda mais triste) de anarquistas de café, que mostram a ousadia da crítica cara a posta em práctica dumha guerra social que nom se ve desde o salom da sua casa. Muitas personagens, de duvidosa trajectória, quigerom falar de episódios recens do "mundo anárquico" galego sem te-los vivido de primeira mão. Temos claro que a polémica está desatada, assim pois imos esboçar a nossa visom sobre alguns feitos que cremos relevantes na andaina do anarquismo galego neste jovem século XXI.

Algo que nom nos parece umha época dourada pero somos conscientes de que deu algum froito interesante, fora a "Xuntanza Libertaria" (coordinaçom de grupos anarquistas galegos). A "Xuntanza" sempre foi rejeitada pola C.N.T. que negava-se a participar argumentando a presência da C.G.T. , pese a que muitos dos seus membros si participavam em qualidade de sócios dos ateneos polo interés (cremos) de controlar a assembleia, dado que esta era um reflexo de gram parte das distintas tendências anarquistas.
A outra anarcosindical, a CGT instrumentalizava a "Xuntanza" para intentar um achegamento à C.N.T e acadar umha maquillagem mais radical, mas quando comprovarom que a "Xuntanza" nom lhes valia para isto, nom duvidarom em abandona-la. Quem si sacara partido desta embrulhada de intereses fora a Cruz Negra Anarquista, quem conseguira apoio para companheiros presos (especialmente para Xosé Tarrio) que se traduzira tanto económica como legalmente e a pé de rua.

O resto de colectivos conseguiram um achegamento entre eles, algo positivo que nom se daba desde anos atrás. Alguns consideram o cúlmen desta época, a movilizaçom contra a cimeira de ministros da Uniom Europeia, realizada em Santiago em fevereiro de 2002. Parece mentira que se lhe dera tal consideraçom; pois o aguardado enfrontamento baseara-se num curto passeio por um par de ruas da capital galega, cercada por 4000 agentes da lei, o duplo que manifestantes.
Infiltraçons jornalísticas , algumhas detençons, e a tradiçonal "carreira de siglas" dos anarcosindicatos [1] foram froitas podridas que os libertários se viram obrigados a recolher. O que si valoramos como algo bo foi o encontro entre tantos companheiros da Galiza e do estado português, as jornadas de convivência vividas e o poder comprovar que éramos tantos.
Entendemos a experiência desta coordenaçom libertária como o ponto álgido do unionismo das diferentes sensibilidades do anarquismo galego na história recente, nom por isto consideramo-la a experiência organizativa mais efectiva vivida desde entom, mas si servira para poder fazer umha leitura das intençons que tinha cada tendência.

Tras a vivência da "Xuntanza" com diversas actividades ao seu passo e umha amálgama de ateneos [2], colectivos e centros sociais, boa parte do, por aquel entom, anarquismo "específico", concretamente os colectivos "Oveja Negra" e "Fende na Laje" de A Corunha e Compostela respectivamente, viviram umha ruptura com a sua trajectória e os seus próprios postulados. Talvez, por que nom dize-lo, um certo romanticismo (muitas vezes exagerado), próprio da idade dos protagonistas dessa ruptura, que jogara um papel importante na nova

Temos claro que a polémica está desatada, assim pois imos esboçar a nossa visom sobre alguns feitos que cremos relevantes na andaina do anarquismo galego neste jovem século XXI.

Fechando o capítulo da F.A.G., temos que dizer que ésta se auto-liquidou por diversas razons pero principalmente por desconfiança a criar organizaçom que perdurase no tempo, ou seja, por temor ao anquilosamento dumha estructura federalista fija.

etapa da busca de horizontes mais palpáveis que os até entom saboreados por estes indivíduos anárquicos. Assim se vira expressado por eles mesmos no comunicado de criaçom da F.A.G., que versava "Somos demasiado jovens, nom podemos esperar mais".

Quiçá também o sentimento de traiçom fosse um dos catalisadores que os empurrou a umha busca de maior autonomia e dum caminho a percorrer a margem do sindicato[3], até entoms considerado umha organizaçom irmã e a partir de entom todo o contrário.

Assim começou a Federaçom Anarquista Galega, num momento de declive dos colectivos e de perda de infraestuctura (locais de “Oveja” e “Fende”). Um projecto que pecou de pretensioso começando umha fugida cara diante das formas e relaçons adoptadas até aquel entom, restando

a importância dum trabalho mais local. Á federaçom esperava-lhe um percorrido de curto caminho pero de longa aprendizagem, salvando as suas contradiçons internas; alimentadas polo problema histórico da falha de referentes que nom se limitaram a modélos organizativos de massas ou sindicais em contraposiçom a umha teoria insurreiçonalista que ao final demostrou ser malentendida por muita gente.

No tocante à práctica, se por umha banda seguiam acumulando erros do passado (espectacularidade, pantomimas cíclicas carentes de efectividade), nalguns casos forom quem de saltar os límites normais e legais desenvolvendose com umha natural originalidade.

Opinamos que a espontaneidade que tanto practicara esta gente desde os seus inícios, dotaralhes dumha forte capacidade de improvisaçom, um ejemplo delo forom actos como o 1 de maio em 2006, englobado numhas jornadas contra o trabalho que se convertira na única mostra de enfrontamento, em contraposiçom a descafeinadas movilizaçons dos sindicatos, anarquistas ou nom.

No ambiente que rodeava às lutas antiautoritárias começava a subir a temperatura, conflictos como o desalojamento do colectivo “Fende na Laje”, a solidariedade activa com os detidos em Tesalónica em greve de fome ou o apoio a numerosas campanhas anti-repressivas, mostrarom ejemplos dumha praxe aletargada polos anti-autoritários desde fazia anos na Galiza. [4]

De 2 anos de actividade da F.A.G. podemos recordar as jornadas contra o trabalho, as campanhas anti-eleitorais e contra a constituiçom europeia, a campanha em solidariedade com o detido Sergio L.D. além do seu vozeiro anual “A Voz Sem Amo”.

O mesmo ano de criaçom da F.A.G.(2005), a C.N.A. de Compostela decidira auto-disolverse depois de seis anos, já que entendiam que a F.A.G. podia cobrir a finalidade anti-repressiva que este grupo levara a cabo e pola firme crença de que nom se tratava de momentos nos que perder o tempo nem cair na especializaçom; é o tópico estratégico marxista de criar mais siglas que pessoas.

Fechando o capítulo da F.A.G., temos que dizer que ésta se auto-liquidou por diversas razons pero principalmente por desconfiança a criar or-

ganizaçom que perdurase no tempo, ou seja, por temor ao anquilosamento dumha estructura federalista fija. Temor a que deixara de ser umha ferramenta para se converter num fim em si mesmo.
Tras os precedentes históricos doutras federaçons libertárias e a auto-analise practicada nesse momento, os membros da federaçom decidirom que nom era isso o que queriam.

Noutro processo, entanto, atopava-se “Unión Libertaria”, colectivo ferrolá que buscava a uniom das dois centrais sindicais (CNT-CGT) [5] com o resto de colectivos e "volver criar algo parecido à “Xuntanza Libertaria", razom de peso pola que se mantivo totalmente à margem da federaçom.
Além de todas as actividades a nível local, o projecto mais destacado da U.L. foi o periódico *Marea Negra*, umha publicaçom que pretendia erigir-se como a expresom escrita do conjunto das libertárias galegas; desejo que nunca acadou, transformándo-se num espelhismo desta saudade, ao se converter no vozeiro particular do á mais legalista e apaga lumes.
Esta crítica está fundada em evidências como a de silenciar notícias que nom entravam na legalidade, chegando a ignora-las e, em muitos casos, direitamente a desqualifica-las [6].
Afortunadamente naide respondeu a estas provocaçons, o que suponheria abrir um debate que só ia conseguir fazer-lhe o jogo ao estado, diferenciando entre anarquistas bons e maus.

O que si demostrarom os gestores deste jornal foi umha forte capacidade de trabalho, mantendo umha tiragem de miles de ejemplares dumha forma periódica e constante, quiçás demasiado pretensiosa como para ser gerida por umha soa localidade.
Nom temos do tudo claro quais forom os motivos da morte deste periódico, haveria que lhe perguntar a quem o matarom. Ainda que, como o antes esboçado, fai-nos avistar que a falha de implicaçom doutras localidades ailhou o boletim que sacrificava a pluralidade de pensamento das distintas tendências anarquistas em pós de um unionismo tradiçonal que descansava na cómoda alcova do, e que, fugindo dumha necessária fricçom, nunca foi quem de sacar algo em limpo no campo da práctica.
Finalmente, a castraçom da mensagem mais ilegalista, levou à publicaçom a umha ambiguidade descafeínada e infumável para algumhas das suas leitoras, que poideram ter sido colabouradoras em potência.

Pese que nos seus comunicados nom param de fazer referência ao seu crecemento quantitativo, sabido é que este está totalmente ligado a sua medra patrimonial, engordado polas arcas do estado.

Outra explicaçom possível para a desapariçom do *Marea Negra* é o câmbio de rumo adoptado polos activistas ferroláns, que tomarom a decisom de verquer as suas forças na criaçom dum núcleo confederal da CNT para assim, quiçás, chegar a influir algum dia no sindicato guiándo-lo a umha postura de concórdia com o resto de organizaçons anárquicas; algo difícil, por nom dizer imposível, observando o ambiente de discórdia entre uns e outros e o control do sindicato por parte de clans familiares.

Variando a mirada cara os anarco-sindicatos, podemos ver que o estado actual da confederaçom galaica da C.N.T. e a sua má relaçom com os grupos específicamente anarquistas, pode explicar-se fazendo leitura dumha série de erros e desmáns

Si hay huellas de fregona en tu piel, es que alguien te ama.

Esos callos en las manos no son sino un reflejo de vuestro amor.
Porque su recuerdo persiste, mientras él no está en casa.
Esa fregona que te regaló hace que le tengas presente.
No sólo a él, sino a toda su familia.
Y en el mango, una inscripción, promesa de un futuro esperanzador:

"HOY FRIEGO MÁS QUE AYER, PERO MENOS QUE MAÑANA"

REGALAR FREGONAS ES REGALAR SENTIMIENTOS

cometidos no seu passado mais recém; erros que pagam a dia de hoje e, probávelmente, continuarám pagando entanto existam.

Pese que nos seus comunicados nom param de fazer referência ao seu crecemento quantitativo, sabido é que este está totalmente ligado a sua medra patrimonial, engordado polas arcas do estado.
Envoltos numha mitologia quase religiosa, velam polas siglas dentro dos seus locais, nos que adoram ao púlpito do á mais reformista da central, vangloriando a personagens como Villaverde ou Federica Montseny, intentando obviar um passado obscuro que tivo nom pouca responsabilidade no achandamento da revoluçom social de 1936, feita em grande parte por umha base que foi traiçonada, como demostrarom os feitos acontecidos em maio do 37; feitos dos que nom falam os historiadores "oficiais" do anarco-sindicalismo. Paradoxalmente, estes paladins da mal chamada "memória histórica", junto a outros abandeirados do oportunismo político (republicáns, social-demócratas…), nom duvidarom em legitimar leis governamentais destinadas a fechar velhas feridas que ensujam a imagem democrática da monarquia continuista, a cambeo dum património que, em todo caso, nom lhes corresponde a eles, -funcionários do estado na sua maioria-, senom a todas as pessoas que entregarom as suas vidas pola anarquia.
A diferência dos oficialmente considerados como historiadores do anarco-sindicalismo, quem reduzem a história como cabeça de jíbaro para encerrá-la num museu, nós compreendemos a história como um arsenal do que devemos armar-nós para nom repetir os erros do passado e construir umha postura ofensiva que poida levar-nos mais lá do conservadurismo, baseado numha resistência que pouco tem de transgressora. Sabemos que isto tristemente nom é nada novo.
Purgando e renunciando progressivamente ao anarquismo nos últimos anos, estám embarcados num sindicalismo estéril que nem na sua opçom mais practicada (a secçom sindical) nem na sua débil participaçom nos conflictos laborais, ajuda-lhes a plantejar umha alternativa sólida ao sindicalismo amarelo. O que eles entendem por "tomar a rua" resume-se numha série de concentraçons, que mais que aportar solidariedade efectiva som umha exibiçom de debilidade ante os seus rivais e a sociedade. Algo que nom vemos como umha forma moi efectiva para conseguir a sua tam ansiada interlocuçom entre as lutas sociais e o estado.

A acçom direita é inexistente, algo que nom nos estranha ao comprovar o extracto social do que provenhem estes indivíduos que controlam a organizaçom. Estám demonstrando que quém vive das oficinas dos julgados ou dos despachos universitários nom tem interés em morder a mão que lhe da de comer.
Todo isto com liberados ou sem eles, com subvençons ou sem elas, pode-se traduzir em duas palavras: sindicalocrácia frustrada. Estas lousas ideológicas empurrarom à C.N.T. nom só à renúncia do anarquismo, senom ao planeamento dumha alternativa sindical, rança, seca, que leva-lhes a cair no escaparatismo político, que encontram em plataformas como *Nunca Máis*, *Nom á guerra* e esse tipo de diques de conteçom. Polo tanto, e vala a redundância, a desorientaçom ideológica e táctica da C.N.T. provoca que estes nom fagam nem sindicalismo nem anarquismo, senom política frontista de segunda divissom.

Fiando este passado recente com a actualidade, e pese que há tantos anarquismos como anarquistas, poderia-se dizer que existem tres linhas de actuaçom entre os libertários galegos que fam-se notar de forma mais patente que outras: a anarco-sindical, a específica e a unionista.

Do papel da C.G.T. dentro do movimento libertário galego há moi pouco que dizer, dado que fica reduzido a umha mera anécdota sucedida a princípios de década, ao tratar um achegamento á C.N.T., mediante a “Xuntanza”, se bem valoramos muito o apoio a Xosé Tarrío, olvidado até a sua morte pola C.N.T. [7]
Actualmente, empenha umha laboura meramente sindical a nível galego e com moi pouca implantaçom, agás na província de Ponte-vedra. Sempre quijo ser a terceira força sindical, para elo pagou o preço de apresentar-se às eleiçons ou receber subvençons, aceitando ser um sindicato mais, feito que nom lhe reportou demasiada representatividade, por isso entendemos que nos seus momentos de deriva observe com olhos "gulosos" de unidade à C.N.T.

Fiando este passado recente com a actualidade, e pese que há tantos anarquismos como anarquistas, poderia-se dizer que existem tres linhas de actuaçom entre os libertários galegos que fam-se notar de forma mais patente que outras: a anarco-sindical, a específica e a unionista.

Na primeira, onde o elemento obreiro, salvo honrosas excepçons, brilha pola sua ausência; o funcionariado e os estudantes componhem a sindicalocrácia, salvaguardando o conservadurismo metodológico da organizaçom.
Poida que como resultado das novas infra-estuturas das que goza o sindicato, este medre em afiliaçom, ainda que, a seu tempo, vemo-lo complicado se este nom se desprende do pesado dogma histórico que o aplana e que o convirte em gueto, o que fai possível o control ideológico nas mãos dumha minoria intelectualista.

A tendência específica parece que começa a encontrar uns referentes distintos que repercutem na práctica actual. Assim os ejemplos da luta anarquista em países como Grécia, Chile ou México, activam por "contágio" as anarquistas dándo-lhes novas armas e reforçando posturas insurreiçonais que pareciam desinfladas nos últimos anos.
Estes novos espelhos fam que esta linha se retroalimente dumha agitada actividade, pero que nom recolhe muitos frutos, ao usar as armas de maneira caótica e pouco constante, provocando como resultado umha falha de efectividade que à postre resulta perigosa.
Sem cair na já clássica paranoia paralisante, devemos como sempre advogar pola autogestom, empeçando pola autogestom da nossa seguridade.
Além, para incidir no social é essencial recuperar os canais de comunicaçom e a infra-estrutura, em quanto a locais, que sejam necessários. Se relegas a comunicaçom à actividade puramente mediática, entregas a tua voz ao inimigo e perdes quanto te conecta com o real.

Protagonismos, personalismos, amiguismos e runruns que propiciam a acumulaçom de corrilhos mais próprios de pátio de instituto que de entornos dumha luta real.

Se bem podemos dizer que a luta específica cobra madureza devido aos seus contínuos

cobra madureza devido aos seus contínuos vaivens, ésta contrasta com a acumulaçom de certos roles infantis: protagonismos, personalismos, amiguismos e runruns que propiciam a acumulaçom de corrilhos mais próprios de pátio de instituto que de entornos dumha luta real.

A tendência unionista representada sobre todo polos companheiros de Ferrol, deu no presente um giro de 180º cara a anarco-sindical, sendo fagocitada por esta. Neste processo se afasta cada vez mais dumha linha específica, assumindo umha postura conservadora na faceta ofensiva da luta; utilizando entre as suas principais ferramentas, um frontismo que nom pode lograr sair-se dos canons legais e que eles entendem como efectivo polo feito de que crem aportar a "voz" anárquica a todos os espectros da vida política e social galega, sem reparar em que esta pode ser umha estrategia perigosa que os leve a "hipotecar" a sua própria ideologia mediante a canalizaçom das forças numha estrutura centralizada que, identificando um objectivo comum, termina por impor posiçonamentos no campo das práticas, é dizer, homogeneizar as forças mediante a conhecida "unidade estratégica".
Misturándo-se com a clase política esquerdosa da pior ralé nalgumhas movilizaçons, mas também sabendo desmarcar-se desta em casos concretos como na luta contra a planta de gas de Reganosa na comarca de Ferrol-terra, isto reflexa umha potente e paradóxica dupla moral para alguém que se define como inimigo da autoridade. O que lhe leva a crer que a luta anti-autoritária resume-se em criar organizaçom e menosprezar outras experiências organizativas que demostrarom ter muita mais bagagem na faceta ofensiva (acçons, ocupaçons, enfrontamentos com as forças da ordem...).

Este artículo nom pretende apresentar nengumha alternativa, além de que quem o escrevemos da-nós bastante igual que criais que peca de soberbo.
Poida que seja polémico pois nasceu da indignaçom.
Tam só queremos sinalar os síntomas que cremos dever paliar para seguir melhorando e configurar umha luta real.
Avistamos que o básico para poder começar um melhor entendemento se passa pola criaçom de círculos nom virtuais para o debate interno. Parece-nós fundamental, mesmamente, coidar a empatia pessoal e a convivência entre distintas tendências, matizando e compreendendo que algumhas som irreconciliáveis.
Devemos potenciar os nexos comuns, mediante a afinidade práctica; devemos também anular as expressons que, de cotio, atentam contra esta afinidade e nom respeitam as inquietudes das diversas individualidades que nom deixam de ser umha suma enriquecedora para as lutas.
Nom concebemos umha uniom vazia de contidos, nem um guetismo excluinte de toda bocanhada de ar fresco.
Devemos coordenar-nós sempre em torno a umhas propostas ou necessidades prévias. Juntos pero nom revoltos, destruindo dogmas e tecindo laços.

NOTAS:
[1]-"a carreira de siglas" da que falamos corresponde com os seguintes feitos: a C.N.T. convocara umha rápida rolda de imprensa onde atribuiram-se a organizaçom e convocatória de todos os actos, levados a cabo issos dias polo conjunto dos anarquistas coordinados na Xuntanza Libertária. Isto levou consigo um forte e lógico enfado por parte de muitos companheiros, especialmente pola C.G.T.

lógico enfado por parte de muitos companheiros, especialmente pola C.G.T.

[2]-Queremos fazer finca-pé na valiosa laboura pedagógica e cultural dos Ateneos (desaparecidos no primeiro lustro deste novo século), que forom, sem dúvida algumha, o germe dos colectivos específicamente anarquistas, quanto menos no caso de "Fende Na Laje" e "Unión Libertaria".

[3]-Vários conflitos (que mereceriam um artículo para cada) forom os desencadenantes da ruptura entre a C.N.T. e a via específicamente anarquista. O atráco de Córdoba onde forom detidos vários companheiros expropriadores italianos foi um precedente de ruptura para todo o estado espanhol, onde a C.N.T., nom só desligou-se da solidariedade com estes companheiros, senom que atreveu-se a qualifica-los de ladrons, assassinos e terroristas que se amparavam no anarquismo para conseguir desse modo apoio social; todo elo bem redigido em periódicos burgueses da ralé de *El País*.
No caso da Galiza, a raiz da expulsom da C.N.A. dos seus locais dumha forma rasteira e piramidal que os autores deste artículo presenciamos com os nossos próprios olhos. Desde Madrid chamou-se ao secretário de C.N.T. Galiza, este chamou ao de Compostela, quem levou a cabo a ordem, gostosamente sem mediar com a assembleia, num momento no que grande parte dos afiliados estavam fora da cidade. Sorprendente fora que nengum membro da C.N.T. pugera o grito no ceu, pero mais sorprendente fora ainda que a reacçom mais agitada fosse por parte dos membros de "Fende na Laje" e nom pola própria C.N.A., com um par de honrosas excepçons. Digamos que a ruptura estoupou em Santiago e extendeu-se ao resto da Galiza; a partir de ai, a má relaçom entre C.N.T. e *Fende Na Laje* foi "in crescendo" até o ponto de que quando o colectivo santiaguês estava numha assembleia de urgência tratando o tipo de relaçom que se ia dar com a C.N.T. (nengumha), o secretário do sindicato irrumpira na assembleia provocando e berrando aos lá presentes. Dias depois o mesmo secretário agrediu com umha punhada a umha companheira deste colectivo (algo que lhe costou umhas hóstias).
Também num mitim do primeiro de maio atreverom-se a insultar de novo à linha insurrecçonal do anarquismo. Nom contentes com isto, prestarom informaçom direita à imobiliária culpável do desalojamento do centro social *Fende Na Laje*; assim o demostrou o promotor de URBAN Andrés Egibar, mostrando umha carta do secretário da C.N.T. Compostela a companheiros de *Fende na Laje,* que a dia de hoje temos conseguido e temos nas nossas mãos, dado que o sindicato tinha umha boa relaçom com a imobiliária que, si se perjudicava salpicaría também ao seu local.
O s.o.v. de C.N.T. Compostela estava e continua a estar dominado por um clam familiar vido do nacionalismo mais estalinista e reacçonário, duas dessas pessoas foram liberados da U.P.G. e abandonarom-na quando esta retirara-lhes o salário (entroutras coisas). Para entender melhor istos conflitos cremos que é a melhor maneira, e recomendamos encarecidamente, que se lhes pergunte aos seus protagonistas, pois para explicar-vos por escrito haveria que fazer um artículo aparte.
No ano 2006 as cristaleiras do local de C.N.T. Santiago forom reventadas, os anarco-sindicalistas achacarom este ataque aos antíguos componhentes de *Fende Na Laje*, na altura membros da FAG.

[4]-arredor de muitas destas campanhas, apreciou-se um rexurdimento da acçom direita.

[5]-Assim afirmaram dous membros em representaçom de Unión Libertária numha das reunions prévias à criaçom da FAG, única reuniom à que acudiriam.

[6]-várias forom as notícias e articulos enviados por companheiros dumha linha mais insurrecçonal, que nunca virom a luz em *Marea Negra,* em contraste com numerosos textos legalistas e demócratas que os críticavam e si eram publicados.

[7]-Queremos matizar que a C.G.T. galega é a única da sua confederaçom em todo o estado espanhol que nom tem liberados sindicais. E pensamos que a tendência mais libertária do sindicato que propiciara o apoio a Tarrío e a participaçom em a *Xuntanza* debilitou-se com a morte prematura de Miguel Carballido, máximo representante desta linha e secretário da C.G.T. Galiza por aquel entom.

[publicado en abordaxerevista.blogspot.com]

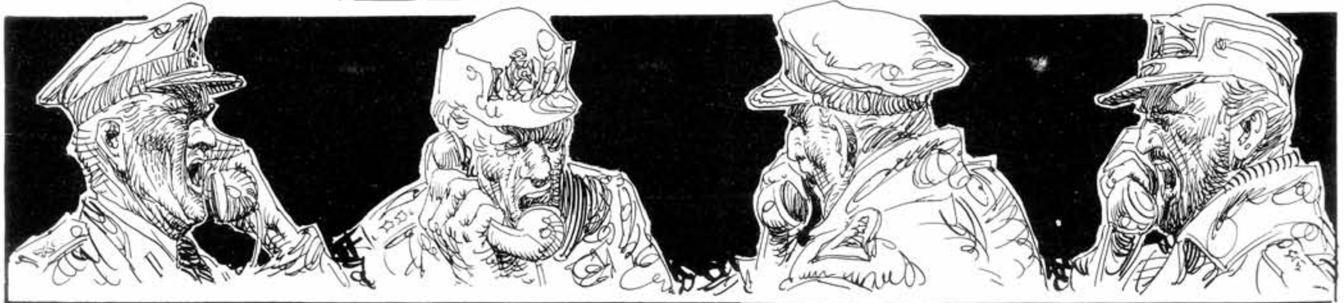

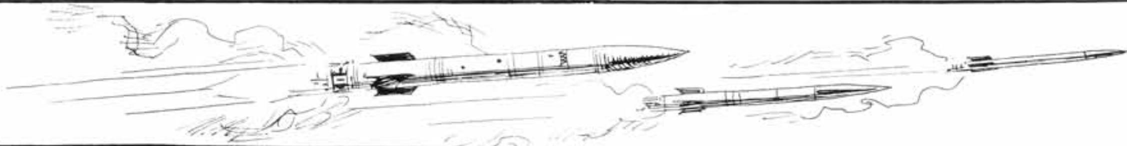
...coas botas postas

de JOSÉ ORTIZ ©

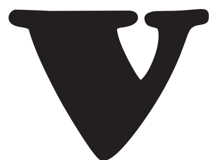

FIN

VAFANCU
VAFANCULO

ivimos nunha época na ke parece ke o capitalismo está enfermo. Parece ke entre a crise capitalista e a teoría de ke o mundo remata no 2010, ke a tanto paranoico está convencendo, as prediccións apocalípticas de Nostradamus sobre a fin do mundo, andan preto…

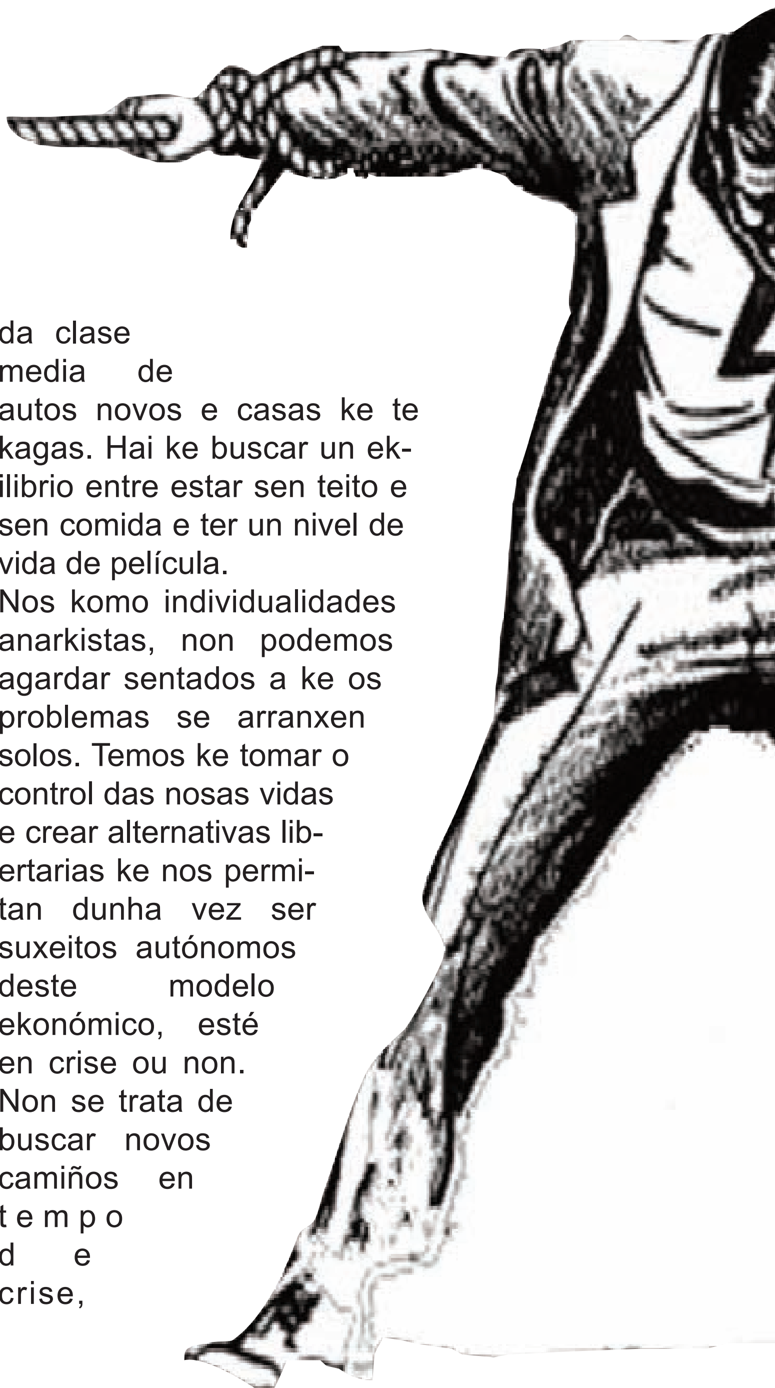
Nada máis lonxe da realidade o do fin do mundo, ken keira facerlle caso, alá elx. Neste artigo centrareime no tema ke lle quita o sono as miles de currelas ke ven como o ritmo de vida ke levaban fai uns anos, e insostíbel.

Parece ke a poboación do Primeiro Mundo creíase o “conto da leiteira”, e agora danse conta de ke tropezaron e o cántaro veuse ao chan. Na nosa terra a poboación perdeu a memoria histórica, xa ke ninguén lembra a vida ke se levaba na maior parte do s.XX. Aquello sí ke era unha crise económica na ke a maioría das familias so tiñan para comer caldo e pouco máis. Crise cultural na que o noso idioma estaba toalmente marxinado e o ocio era unha palabra descoñecida nestas terras. E crise social, onde as relacións sociais eran simplemente a túa familia e pouco máis. Ises anos sí ke eran duros.

O ke agora está acontencendo na vella Europa é un axuste económico ke está a pagar a clase media (non digo a clase baixa, é dicir xs pobres, xa que ken nada tiña antes, nada ten agora). Esta clase media ke nos anos anteriores a este axuste económico non duvidaron nin un instante en endevedarse cos bankos para ter un cochazo novo, ou un pedazo de piso-chalé a un custo desorbitado. Estas xentes están a pagar a súa avaricia e o seu amor cego aos bancos e poderosos.

Máis nestas líneas non vou negar o impacto socio-económico deste axuste ou recesión económica. Os datos están ahí: actualmente no Estado Espanhol ha un 20% da poboación parada (eso sen contar xs que non figuramos nas listas do paro, nin cotizando na seguridade social) É dicir, podemos falar de ke entre un cuarto e un tercio da poboación do estado está sen traballo, e muita desta xente non cobra xa prestación social algunha.

¿Ké facer ante esta situación? ¿Esperar a ke mamá estado e papá capitalismo veñan na nosa axuda? (algo moi improbable) ¿ou tomar as riendas das nosas vidas e buscar solucións kreando autonomía ao marxe das institucións e empresas privadas? Persoalmente prefiro a segunda opción xa ke as solucións, como as meigas, habelas hailas, mais primeiro hai ke darse conta de ke o modelo capitalista ten ke desaparecer e, polo tanto, tamén teñen ke desaparecer os soños

da clase media de autos novos e casas ke te kagas. Hai ke buscar un ekilibrio entre estar sen teito e sen comida e ter un nivel de vida de película.

Nos komo individualidades anarkistas, non podemos agardar sentados a ke os problemas se arranxen solos. Temos ke tomar o control das nosas vidas e crear alternativas libertarias ke nos permitan dunha vez ser suxeitos autónomos deste modelo ekonómico, esté en crise ou non.

Non se trata de buscar novos camiños en tempo de crise,

LO CRISE,
CAPITALISMO

senón de romper dunha vez por todas co modelo de alienación do individuo por parte do traballo asalariado. Non keremos traballar para un patrón nin en tempos de bonanza económica, cando nos podían pagar 2000 euros ao mes, nin en tempo de suposta crise cobrando 800 pavos ao mes. Sinceiramente senón debemos traballar para un/unha xefe/a tampouko precisamos de sindikalistas-funcionarios-burócratas (sexan da cor ke sexan) ke forman parte desta alienación do traballo asalariado.

O mesmo ke facemos traballando para un empresario, podémolo facer pola nosa conta sen enrikecer a ninguén e sen pagar cotizacións-impostos a ningún estado. Simplemente fai falla coordinarse entre os distintos oficios e artes manuais e crear cooperativas que ofrezan o mesmo traballo ke os profesionais, a un custo menor, xa que desaparecen as cotizacións, irpf… ¿Ou é que lle temos medo a non cobrar a xubilación aos 67? Se é así o sistema ten gañada a partida fai tempo… Neste artigo tampouko poido eskecer outra alternativa usada en toda a historia do anarkismo, komo é a expropiación ou kalker outra forma de gañar cartos negros…

Mais indo un pouko máis ao fondo teriamos ke pensar ke é o ke precisamos como seres humanos para vivere. Non creo ke precisemos desenrolar artes e oficios a cambio de cartos, se estamos en kontra do kapital tamén estamos en kontra dos kartos. Entón deberiamos rachar ca dependencia económica ke nos une a este sistema. Pouko a pouko tentar sair da cadena ke nos ten presxs a este tipo de sociedade, na ke o úniko ke importa son os kartos. O ke precisamos os seres humanos para sobreviver é o aire (atópase en todas partes), a auga (por sorte na Galiza hai dabondo) e a comida (na nosa terra temos miles de hectáreas fertis). Ao respeito deste último elemento preciso para a supervivencia, dicir ke non podemos ficar pechadxs na cárcel-cidade onde a comida é unha parte do decorado do hipermercado. Senón ke ha ke recuperar-okupar milleiros de hectáreas ke ficaron abandonadas por mor do desenrolo das cidades.

Temos ke rekuperar unha vida ekilibrada co entorno, onde atopemos o preciso para unha vida plena. Simplemente hai ke darse conta ke en tempos de crise as verduras seguen medrando e a auga segue brotando e ke se precisamos un fogar podemos atopalo aproveitando o noso entorno, ou okupando algún dos moitos lugares ke ha abandonados ao noso redor. Se logramos esto, tende por seguro ke as vindeiras crises non afectarán as xentes ke se deron konta de ke os cartos non se comen.

Pode ke estas liñas sexan unha utopía, mais conseguer as 30 horas laborais ¿non o é?. Ou tamén o é pensar ke por medio dos sindikatos legais, vaise liberar a unha clase traballadora que está maioritariamente enfeitizada co modelo capitalista.

Millor ter soños de liberdade ke soñar ke temos unhas cadeas máis curtas.

THE END.

RUSIOLOKO

GALIZA NON SE VENDE, O MUNDO NON SE VENDE E NÓS TAMPOUCO

Unha vez máis estamos aquí para expresar o noso máis absoluto desprezo e rexeitamento cara a ofensiva industrial lanzada polo estado e o capital. Autoestradas, polígonos industriais, tren de alta velocidade, portos deportivos, desaloxos forzosos do mundo rural (do pouco que queda), bases militares e polvoreiras a carón das plantas de gas, etc.
Ante todas estas agresións a terra e ao pobo, parece que a xente sae do seu letargo e comezamos a loitar. Durante estes anos vivimos un aumento das accións de protesta, como os sabotaxes, as manifestacións, bloqueos de obras, charlas… Sen embargo, non vemos que os plans se paren nin que as conciencias se comprometan.
Nós pensamos que para solucionar un problema, o primeiro que temos claro é cal é o problema e quen son xs responsables e que ferramentas usan para impoñernos a súa vontade. Se non, estaremos condeadxs ó fracaso e a repetición estéril.
Na situación actual pensar que o problema está no mal goberno de algún/a politicuchx ou a maldade de algún/a empresarix non só nos parece dunha inxenuidade tremenda, senón que é perigoso.
Se botamos unha ollada ó mundo que nos rodea nos daremos conta que o problema non é só da Galiza, é internacional. Tampouco é o problema dun mal goberno, xa que, goberne quen goberne, esquerda ou dereita, o estado non é máis que o brazo armado (policía, exército, carceleirxs, etc) dxs poderosxs e a súa función e o mantemento da orde social establecida. Nin dxs malxs empresarixs, xa que, no capitalismo está obrigado a competir con outras empresas e calquera abaratamento dos custes ou oportunidade de negocio, por moi destructiva que sexa, hai que collela se non se quere perder no campo da guerra constante que é o mercado. Pero, coidado, non eximimos de culpa a ningunha destas ratas (perdón para as ratas), o que dicimos é que mentres sigamos vivindo nunha sociedade capitalista non haberá saída, posto que, como dicía unha personaxe de Mafalda "non se pode amasar unha fortuna sen facer fariña todo o demáis".
Non hai mal goberno, todos os estados están podres.
Resulta evidente que a arma máis visible para a protección dos intereses capitalistas son, como diximos antes, o brazo armado do estado, é dicir, a policía, que non dubidará en usar as súas armas contra o pobo se xs xestorxs políticxs dxs empresarixs, é dicir, o goberno de quenda llo manda. Outra das ferramentas máis perigosas son os medios de comunicación, os cales manipulan e deforman a realidade e as nosas mentes, facéndonos crer que este mundo é o único posible.
Pero, a arma máis perigosa na nosa opinión, por desapercibida que asemelle, son xs recuperadorxs. Cando falamos de recuperadores nos referimos a todos os axentes políticos, xa sexan partidos, sindicatos ou ong's que dicindo estar en contra, o único que buscan é o seu beneficio particular en forma de votos, afiliadxs ou subvencións, infiltrándose e manipulando as loitas, levándoas polas vías legais, converténdoas así en meras plataformas para os seus intereses.
Exemplos disto temos moitos, como o caso do Pxom en Vigo. Cando gobernaba o PP, tanto PSOE como BNG opúñanse, pero cando estes chegan ao poder, esquecen todo o dito anteriormente, e, en vez de parala destrucción, só propoñen unha nova destrucción máis acorde cos seus intereses.
Tendo en conta todo o anterior, pensamos que o camiño da loita pasa pola autoorganización e a acción directa, non soamente fora de partidos, sindicatos e outra forma de organización xerárquica, subvencionada polo estado e piramidal, senón tamén contra elxs.
Dende aquí queremos animar a xente a levar as redes das súas propias vidas e as súas propias loitas a través das asembleas sen xefxs nen liberdaxs.
A coordinar estas asembleas ó máximo nivel, comezando no ámbito local para rematar no ámbito internacional. A mellor arma da asemblea é a acción directa. Sabotaxes, boicot, folgas, manifestacións, enfrontamentos e desobediencia á autiridade, ataques as persoas implicadas na destrucción e aos seus guardiáns (con perdón polos cans), etc. Todo vale para rematar con aquelxs que están dispostxs a destruir a vida en busca dos seus beneficios.

CONTRA O CAPITAL E OS SEUS/SUAS FALSXS OPONENTES.
POLA VIDA, POLA LIBERDADE, POLA ANARQUÍA

COPENHAGUE

SOCIAL WAR, NOT CLIMATE CHAOS!!

LA cumbre del clima en Copenhague ha sido un rotundo fracaso en todos sus aspectos, por lo menos para aquellos que quisieran ver un mundo más justo y respetuoso de su entorno natural. Para los que quieren mantener intacto el actual sistema de depredación ambiental y avanzar por el camino de la represión social no podría haber sido un éxito mayor.

En el aspecto más reformista de conseguir acuerdos entre los líderes mundiales de turno que minimizaran los efectos del devastador rumbo del capitalismo ecocida (y digo minimizar pues ningún político que haya pisado jamás un parlamento se ha planteado seriamente el cambiarlo) el fracaso fue absoluto, porque más bien se ha retrocedido con respecto a los tímidos acuerdos, a todas luces insuficientes y escasamente vinculantes, suscritos durante el protocolo de Kyoto.

Desde el plano de los manifestantes y su contra-cumbre el panorama no pudo ser más desolador, pues, pese al relativo éxito en cuanto a asistencia de activistas (100.000 dicen por ahí, yo no los conté), el más leve intento de escenificar una conflictividad social ante tan esperpéntico teatro mediático fue reprimido con sobrecogedora eficacia. La actuación policial, tan incruenta como a la postre efectiva, fue capaz de dar una nueva vuelta de tuerca, si me apuráis un hito histórico, en el ya de por si perfeccionado mundo de las técnicas de control social.

Primero un poco de historia

En 1995 tuvo lugar en Berlín la primera Conferencia de las Partes (COP por sus siglas en ingles) en la que los distintos países del mundo comienzan el debate acerca de las desastrosas consecuencias que conlleva el cambio climático.

Dos años mas tarde se desarrollará en Kyoto el COP3, donde por vez primera se toman acuerdos con respecto al control de las emisiones de dióxido de carbono de los 31 países más desarrollados. El tiempo de vigencia del llamado "protocolo de Kyoto" expira en el año 2012, que, a día de hoy, está a la vuelta de la esquina.

Aquellos acuerdos, que tantas expectativas suscitaron entre los cándidos integrantes de los movimientos sociales más reformistas, entraban en vigor en el 2005, sin embargo, nunca fueron ratificados por varios de los países firmantes (entre ellos EEUU que era y es el país más contaminante del planeta) por lo que quedaron reducidos a poco más que papel mojado y a pomposas declaraciones de buenas intenciones.

En las siguientes Conferencias de las Partes se sucedieron los debates de las medidas a adoptar para paliar los efectos del cambio climático: Se negociaron las cuotas de emisión de gases contaminantes ya aprobadas en Kyoto (una suerte de mercado global de la contaminación mediante el cual los países industrializados que superen su nivel de contaminación permitido solo tienen que comprarle los derechos de emisión a un país escasamente desarrollado). Se lanzaron propuestas de implementar sumideros de carbono (programa "REDD+") a través de la creación de reservas biológicas en las que desarrollar planes de reforestación y conservación, que, en la práctica, no sería otra cosa que la compra, con dinero de los países más desarrollados, de extensos territorios en zonas de alto interés ecológico. Dichas reservas serían gestionados por empresas de tecnología "limpia" y ONG´s (o sea que los países más ricos adquirirían el control y propiedad de amplias zonas del planeta bajo la excusa de asegurar su conservación). También se negociaron los fondos que cada país destinaría a estos menesteres y quién debería de administrarlos (los países ricos abogan por el Banco Mundial y los pobres por la ONU).

Todas estas propuestas, desarrolladas y negociadas entre los diversos países a lo largo de ocho años y doce conferencias, eran las que pretendían suscribir, con un acuerdo que sustituyera al protocolo de Kyoto, en la conferencia de Copenhague.

El COP15 no alcanza ningún acuerdo

La elección del Barack Obama como presidente de los EEUU había suscitado grandes expectativas en lo referente a un acuerdo que diera continuidad a los compromisos del COP3 (que, aún suscritos en su día por el presidente Clinton, George Bush siempre se negó a ratificar). Se pretendía, de ese modo, fijar el límite de las emisiones contaminantes en un punto que evitara un aumento de la temperatura global por encima de los 2ºC (temperatura que, ya de por sí, provocaría gravísimas consecuencias climáticas y horribles

catástrofes naturales).

Por supuesto, cualquier expectativa depositada en el inquilino negro de la casa blanca, por muy demócrata que sea y por muy radical que pareciera, no han resultado si no cortinas de humo. Tras Obama se esconden los mismos intereses económicos que movían a Bush. Ni el color político, ni el color de la piel, podrán cambiar jamás que el presidente de EEUU no es más que un títere en manos de las multinacionales que lo auparon al poder. Y las multinacionales no estaban por la labor de que ningún acuerdo "ecológico" interfiriera en sus beneficios inmediatos.

Tampoco los países emergentes (Brasil, India y China) estaban por la labor de que se pusiera freno a su imparable ascenso hacia las más altas cimas del desarrollo. ¿Qué es la salud del planeta en que vivimos, pequeña bagatela, en comparación con el crecimiento de su economía?

Finalmente, y como no podía ser de otra manera, no se firmó ningún acuerdo. EEUU, China, India, Brasil y Sudáfrica

acabaron negociando por su cuenta un documento (que deja en manos de cada país la reducción de emisiones, no establece plazo alguno y compromete menos fondos de los que previamente ya se daban por comprometidos), pretendiendo hacérselo tragar, sin previa negociación, al resto del mundo. Pese a que Europa acepto a regañadientes aquel despropósito de texto, 193 países se negaron a comulgar con semejantes ruedas de molino.

De aquella cumbre se salió con menos compromisos que con los que se había entrado. Los escasos acuerdos que se desprenden del texto presentado (que no aprobado) consolidan los mercados del carbono, ponen en venta las selvas tropicales (con la excusa de conservarlas) y subvencionan la ingeniería genética bajo la premisa de la transferencia de biotecnología a países en desarrollo. Mejor es nada.

Las protestas

El gobierno danés no estaba dispuesto, bajo ningún concepto, a que pudiese ser cuestionada su capacidad como anfitrión de una cumbre que reuniría a las más altas figuras de la política mundial. Casi todos los países del planeta estarían representados en la conferencia de Copenhague y no podían permitir que nada empañara tan señalado evento. Y mucho menos los grupos antisistema.

Tenían motivos para su paranoia preventiva. Hacía poco más de dos años del desalojo, en el número 69 de la calle Jagtveg, de la famosísima okupa "Ungdomshuset". En aquella ocasión las fuerzas de seguridad de Copenhague quedaron en el más espantoso de los ridículos, desbordadas por la contundencia de los disturbios, sin más remedio que retroceder ante las piedras y los cócteles molotov de los "autónomos" que, emulando a sus antecesores de las décadas de los 70 y 80, pusieron en jaque al estado danés. Lograron mantener el envite, a lo largo de los meses, hasta conseguir una digna sucesora: la Overdrevet, la nueva Ungdomshuset. Por el camino fueron capaces de derribar la endeble coalición que gobernaba el ayuntamiento de Copenhague y calcinaron tantos coches de la policía, que esta se vio en la obligación de comprar una remesa de coches usados a sus colegas alemanes.

Una represión invisible pero eficaz, "amable" pero abrumadora, capaz de amputar cualquier conato de revuelta pero con la aséptica precisión del cirujano.

Pero en esta ocasión el gobierno de Dinamarca no permitiría que sucediera nada parecido, aunque para conseguirlo tuvieran que pisotear su orgullosa condición de estado puntero en cuanto a libertades civiles y convivencia democrática.

La represión debía ser quirúrgica, sin sangre ni huesos rotos, con el mínimo de violencia que mostrar por televisión a una población cada día más mojigata y adormecida. Pero debía ser efectiva, sin la más mínima concesión a las libertades individuales, la presunción de inocencia, la libertad de expresión y demás sutilezas del pasado. Una represión invisible pero eficaz, "amable" pero abrumadora, capaz de amputar cualquier conato de revuelta pero con la aséptica precisión del cirujano. Una represión, en definitiva, de guante blanco.

Una vez diseñada la estrategia, aprobaron en el parlamento los cambios en la legislación que la harían posible ¿Para que subordinar la actuación policial a las leyes vigentes pudiendo hacerlo al revés? Así que en Dinamarca quedó inaugurada la detención preventiva. Si un policía cree que alguien es sospechoso de tener intención de cometer un futuro delito, puede detenerlo durante doce horas sin mayor justificación, y aquí paz y después gloria. En caso de obstaculizar el trabajo policial la detención podría prolongarse hasta la friolera de 40 días de prisión. Con estas premisas y refuerzos policiales venidos de Alemania y Holanda, ya podían encarar la cumbre sin problema alguno.

En lo tocante a la contracumbre, las manifestaciones estuvieron convocadas por un amplio elenco de organizaciones, como ocurre siempre en estos casos,

que abarcan todo el espectro de la izquierda (parlamentaria y sin parlamentarizar). Los mismos grupos reformistas que ya en los albores del "movimiento antiglobalización" se paseaban

por Seattle o por Génova protestando contra el paro y la pobreza, se pasearon ahora por Copenhague extrañamente transmutados a un antidesarrollismo que diez años atrás muy pocos profesaban. Muchos de los grupos incluso habían sido invitados a la cumbre propiamente dicha (para darle un barniz social, claro está, no para hacerles ni puto caso) pero acabaron por quedarse descolgados, los problemas de agenda impidieron que salieran en la esquina de la foto de familia con el político de turno, así que, contrariados, se sumaron a las protestas.

La convocatoria que a mí, como anarquista, me pareció más apetecible y por la que nos pegamos una paliza de 3500 kilómetros para movernos hasta allí, fue la de "Never trust a COP" (juego de palabras entre "nunca creas a un policía" y "nunca creas a la conferencia de las partes") que era la convocatoria de ideología más "autónoma". Pretendía coordinar a aquellos grupos interesados en la práctica de la "acción directa" y se oponía abiertamente a cualquier acuerdo que pudiera ayudar a la refundación del capitalismo bajo una máscara ecologista. Para hacernos una idea, el final del comunicado rezaba algo así como: "Adelante las brigadas internacionales ¡Es guerra social, no caos climático!". Probablemente era la única convocatoria cuya intención última no era la negociación con la clase política internacional si no su destrucción, y no precisamente para montar una nueva.

Los días previos a la realización de la cumbre, así como durante toda su duración, blindaron las fronteras con férreos controles policiales, tanto terrestres (por carretera desde Alemania) como marítimas (en los puertos desde los que parten los múltiples ferrys). En un alarde de europeísmo solidario sin parangón, fueron los alemanes los encargados de la vigilancia fronteriza, construyendo verdaderos campamentos policiales, en territorio germano, donde registrar a fondo a los sospechosos. Los ciudadanos comunitarios pudimos acceder a Dinamarca sin enseñar el pasaporte, así que la suspensión del tratado de Schenge, habitual en estos casos, solo fue parcial.

El 10 de diciembre, vísperas del inicio de la contracumbre, una gasolinera fue pasto de las llamas en la ciudad sueca de Lund, muy cerca de la frontera. "Este es un acto dirigido contra el espectáculo político del COP15. No vamos a dejar que las payasadas de la elite política nos distraigan de lo que sabemos que hay que hacer. (...)" El comunicado, que terminaba con un "Guerra social si, crisis socio-ecológica no.", estaba encabezado por una pregunta que retaba abiertamente a los activistas más allá de la frontera. "Los del otro lado ¿estáis listos?". Lamentablemente la respuesta resulto no estar a la altura.

La primera gran manifestación unitaria se llevó acabo el sábado 12 de diciembre. Según los grupos convocantes reunió a 100.000 personas, lo que, en su opinión, automáticamente la convirtió en todo un éxito. Yo opino que solo la policía puede colgarse medallas con respecto a ese día. El black-block, conocedor como era de la intención policial de no pasar ni una, espero a que la manifestación estuviera en movimiento para corporizarse, como por arte de magia, en la retaguardia de la marcha. Estaría formado por unas mil personas por lo menos, y desde el principio quedó patente su intención de no responder solo con cánticos y buen rollito a la destrucción del planeta en el que nos ha tocado vivir. Desgraciadamente dichas intenciones no pudieron plasmarse más allá de un par de cristaleras rotas y alguna que otra papelera ardiendo, pues la policía tenía una emboscada prevista que ejecutó con asombrosa precisión. Cuando el bloque anticapitalista cruzó uno de los múltiples puentes que atraviesan los

canales de Copenhague, a la altura de Amagerbrogade, un nutrido grupo policial cargó lateralmente contra los manifestantes. El black-block quedó dividido en tres partes: unos retrocedieron hacia el puente que acababan de cruzar, otros se apelotonaron contra el grueso de la manifestación, que les impedía el paso, y el grupo restante fue empujado hacia una calle lateral que, pese a que en un primer momento parecía estar expedita, pronto se comprobó que no era más que una encerrona con policías saliendo de todas las esquinas. Fragmentado el bloque antisistema, el impresionante dispositivo policial no tubo ningún problema en reducir los pequeños núcleos de disidentes y obligarlos a sentarse en el suelo, custodiados por inmensos policías vestidos de tal guisa que harían palidecer de envidia al mismísimo Robocop, y armados con porras, gases pimienta y perros amaestrados que no tenían ningún problema en azuzar contra quien no se sometiese a sus mandatos.

Aquellos anticapitalistas que consiguieron eludir la encerrona cruzaron barricadas y quemaron un coche de lujo en Christiania, enfrentándose a la policía. Allí se produjeron nuevas detenciones.

Finalmente se contabilizaron 900 detenidos, que fueron trasladados poco a poco al centro de detención de Valby (apodado cariñosamente como "el Guantánamo climático" por sus numerosos huéspedes). Los obvios problemas logísticos que planteó semejante movilización de prisioneros montados en autobuses (no solo policiales, si no también de la empresa "Arriva" y de las líneas urbanas locales) hizo que la mayoría de los arrestados se viesen en la obligación de permanecer largas horas a la intemperie, bajo un intenso frió, y sentados en una incomodísima posición (el de delante entre las piernas extendidas del de detrás y así sucesivamente; "el trenecito danés" le llamamos nosotros) y con las manos a la espalda sujetas con bridas.

En la concentración de protesta que se reunió frente al centro de detención aun se llevaron a cabo nuevos arrestos.

La mayoría de los detenidos salieron antes de las doce horas, pero aquellos que pudieron relacionar con algún objeto ilegal (martillos, petardos, frascos con combustible...), o aquellos que, en alguna de las numerosísimas grabaciones, aparecían haciendo algo que no les gustara a los policías (como por ejemplo dar supuestas órdenes a los demás o tirar alguna piedra), no tuvieron tanta suerte y fueron trasladados a otras comisarías en espera de juicio.

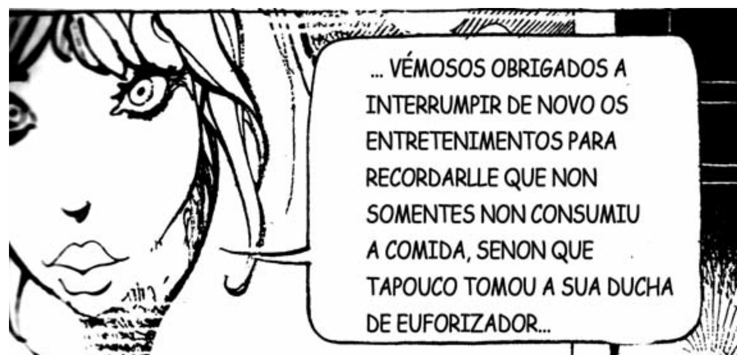
El resto de días que duró la cumbre se sucedieron espectáculos por el estilo. Si las fuerzas de seguridad tenían la más mínima sospecha de que algún acto pudiera desembocar en disturbios o, simplemente, si cualquier manifestación pacífica no les interesaba, o se acercaba a algún área de seguridad, cercaban a los asistentes, los sentaban en el suelo y comenzaban los arrestos. Las detenciones preventivas fueron constantes e indiscriminadas y las escasas protestas que permitieron que se desarrollasen con normalidad, fueron presentadas mediáticamente más como éxitos de los organizadores de la cumbre (por su pacifismo y su "buenrrollismo") que como demostraciones de disensión.

Para el domingo estaba previsto un bloqueo del puerto comercial de Copenhague pero, como la policía confisco previamente la furgoneta en la que se llevaban las cizallas, cadenas y demás útiles imprescindibles para la acción, aquello no fue más que otra escabechina de detenciones. Igual suerte corrió la manifestación pacífica del miércoles 16, que pretendía acceder al Bella Center (donde se re-

unían los endomingados jerifaltes mundiales) cargando contra el dispositivo policial pero sin emplear la violencia. Los primeros cordones de manifestantes que empujaban las líneas de antidisturbios fueron gaseados sin piedad con spray de pimienta, mientras los que estaban más atrás, sin enterarse de nada, empujaban a la muchedumbre hacia el martirio. Finalmente la mayoría de la marcha fue rodeada y acabó sentada en el suelo con las manos atadas a la espalda.
La manifestación del lunes 14, en contra de las fronteras, no acabó del mismo modo que las demás, sin embargo lo más parecido a una desobediencia de las estrictas normas impuestas por la policía, fue la destrucción de un gigantesco globo terráqueo hinchable que se encontraba frente al ministerio de asuntos exteriores. El globo fue arrastrado por toda la plaza, con gran regocijo de los asistentes, hasta que la policía intervino con sus perros amaestrados (si, si, los de cuatro patas). Desde allí la marcha se retiró al barrio "libre" de Christiania (una suerte de parque temático jipi que algún día fue algo parecido a una comuna) donde se concluyó en medio de un impresionante dispositivo policial.
El único momento en que, efectivamente, se produjeron enfrentamientos entre policías y manifestantes fue en la noche del día 14, durante una fiesta musical convocada en el barrio okupado de Christiania. Allí se consiguió coger desprevenida a la policía, que no esperaba semejante reacción en lo que se preveía iba a ser una noche de juerga. Se cruzaron barricadas y arrojaron piedras, botellas y cócteles molotov sobre las fuerzas del orden que respondieron con cañones de agua y su famosa brigada K9 (la de los perros). Tras algo más de una hora de enfrentamientos la policía asaltó violentamente el barrio libre, realizando 200 detenciones que, tras largas horas de soportar la dura intemperie de la noche invernal danesa, terminarían por dar con sus huesos en la improvisada cárcel "climática" de Valby.

Conclusiones

Pese a lo que muchos medios contrainformativos se empeñaron en cacarear a los cuatro vientos, las protestas de Copenhague no fueron un éxito, si no más bien todo lo contrario. Si, había muchos manifestantes (no más, por cierto, que los que suelen acudir a cualquier protesta antiglobalización), pero no se consiguió escenificar una respuesta contundente de rebeldía contra semejante despropósito de cumbre, más bien demostramos estar a merced de los desmanes policíaco-legales orquestados por el poder. No conseguimos parecer rebeldes, si no mártires, incapaces del más leve gesto de desobediencia que no fuera inmediatamente aplastado por una represión abrumadora, realizada, por otro lado, con toda corrección y sin una gota de sangre.
Pensar que por el hecho de ser muchos en las protestas se ha conseguido un éxito, pese a haber sido duramente reprimidos, sería el equivalente a que los 193 países ninguneados por el tratado de Copenhague se sintieran orgullosos de ser mucho más numerosos que las cinco naciones poderosas que se repartieron el pastel.
Se ha generado, por cierto, un peligroso precedente: las detenciones masivas de carácter preventivo. Detener a casi mil personas en un día, tratarlos como si hubieran cometido algún delito, y soltarlos a las doce horas sin el más mínimo cargo constituye un novedoso sistema represivo sobre el que todos deberíamos reflexionar. Las posibilidades de control social que genera son como para ser tomadas en cuenta, por lo menos en Europa, en otros países menos acostumbrados a las "sutilezas" democráticas no les parecerá nada nuevo. No en vano dijo Ahmedinayad, presidente de Irán, al llegar a la conferencia de Copenhague que Irán y Dinamarca eran dos países muy democráticos, puesto que cuando la gente protesta, en ambos se detiene a todo el mundo.

¿Han quedado obsoletas las públicas demostraciones de fuerza de los antisistema frente a las desmesuradas respuestas represivas del poder?

Por supuesto que deberemos sacar las oportunas conclusiones y actualizar, en consecuencia, nuestras tácticas y métodos. Se hace imprescindible mejorar las estrategias de lucha en base a las de nuestros enemigos.

A muchos les encantaría afirmarlo. Asegurarán, no sin cierta razón, que acudir a este tipo de cumbres es presentar batalla en el terreno del enemigo, que este siempre nos estará esperando pertrechado con mejores medios y conocedor de nuestras intenciones.

Sin embargo yo quiero pensar que no, que nunca quedará obsoleta nuestra capacidad de representar una revuelta contra el poder allá donde este escenifique su dominio sobre la voluntad popular. Cierto es que nos estarán esperando, pero desengañémonos, esto siempre será así cuando pretendamos convocar una revuelta de tipo masivo. Siempre que consigamos reunir a un gran número de personas para enfrentarnos a sus cuerpos represivos ellos lo sabrán y aguardarán nuestros movimientos. A menos que confiemos solo en aquellas revueltas que se generan de manera espontánea. Pero esperar por estas últimas es basar nuestra actuación en el azar o en la incompetencia de nuestros enemigos y renunciar a la estrategia y a la planificación. Sería el equivalente a asumir nuestra absoluta incapacidad para levantarnos contra la opresión.

Este tipo de cumbres son los únicos lugares en los que podemos aspirar a enfrentarnos a las fuerzas represivas en una correlación de fuerzas minimamente ventajosa (de que otra forma podríamos juntar a más de mil personas dispuestas para la acción), y si de verdad fuésemos capaces de encontrar otro contexto de similar potencial, podemos estar seguros que las fuerzas represivas estarían, sin lugar a dudas, en idéntica disposición.

Por supuesto que deberemos sacar las oportunas conclusiones y actualizar, en consecuencia, nuestras tácticas y métodos. Se hace imprescindible mejorar las estrategias de lucha en base a las de nuestros enemigos. Pero me niego a dar únicamente por validas aquellas que contemplan exclusivamente la asimetría de la clandestinidad o la espontaneidad de las revueltas que surgen, sin previa preparación, de forma casual. Los compañeros griegos tienen mucho que enseñarnos a este respecto. No se trata tanto de la capacidad operativa del enemigo, como de nuestra voluntad firme de oponernos a el y de los métodos prácticos con que lo hagamos.

Sinceramente espero que la cumbre de Copenhague no sirva ni para inventarnos victorias que jamás existieron (salvo en la mente trasnochada de demasiados activistas “buenrollistas”), ni para justificar nuestra renuncia a cualquier actividad que implique una lucha más allá de nuestro pequeño grupito de afinidad; si no que nos permita aprender de nuestros errores, reconocer los nuevos escenarios que se perfilan en el campo represivo y diseñar las nuevas estrategias que nos permitan enfrentarnos de modo efectivo contra el poder.

@s nadie

De caótica haberia que clasificar a situación à que o estado-capital nos ten levado. Estamos vendo, vivendo, situacions que son inclasificáveis.
Vergonzosa é a política levada a cabo polos governantes de turno na que os productores vemos rodar, além das nosas cabezas, a nosa dignidade e a nosa vergonza como persoas.

O PSOE, o mesmo que teria feito un outro partido cualquer no poder, está sacrificando aos traballadores para o gran capitalismo. Cada vez somos mais "@s nadie". Demasiadas mulleres e homes para quen esta sociedade non previu nengun rol. Precarios, xente sen traballo ou cobrando prestacions por desemprego (esmola pordiosera, que de nengumha necesidade saca a ninguen), pobres, marxinados, trapicheiros, "bandidos", presos, inmigrantes… Legais ou ilegais, inocentes ou culpáveis, clandestinos ou regularizados, traballadores ou parados: distincions estatais, códigos que non nos pertencen.
Condenados a reventar, mortos para o mundo e para nós mesmos, nos quitaron a confianza en nós e no futuro; somos utilizados para recordar que a submision ao traballo asalariado non é o pior e, asi empurrar a quen ten emprego a cualquer humillacion para manter o seu posto de traballo.
Por esta razon a xente luita a traicion, perde-se a solidariedade, cria-se a desconfianza e a invexa. Non somos mais que lobos na busca de traballo e à conquista dele encaminhan-se todos os nosos esforzos. É umha obsesion que te oprime e non te abandonará nunca. E non é que se ame ao traballo, á contra, odiamo-lo, maldizemo-lo; o cual non impide que o sofremos e o persigamos con toda a humillacion que elo entranha para nosa dignidade, e sofremos por ter que mendigar un posto de traballo para fuxir-lle à fame, cuando somos nós quen damos de comer a todos os parásitos e procuramos-lles o bem-estar do que gozan, consumindo as nosas vidas entre privacions, para saturar de goces as deles.
Non amamos o traballo, non, odiámo-lo.
Non é a nosa liberacion, é a nosa condena!
Físicamente nos destrue e moralmente nos aniquila ate tal extremo que nos deixa incapacitados para sustraer-nos a ele.

As condicions de "@s nadie" cada vez son mais comuns. Comun pode enton fazerse a luita, sobre a base do rexeitamento dumha vida cada dia mais precarizada e artificial.
Nas nosas maos e boca está a resposta. Ha muito que fazer, cada quen que actue segundo os seus planexamentos de luita.
Nada está perdido mentres a esperanza palpite nos nosos corazons.

Por esta razon nace en min a necesidade de colaborar na difusion de ideias de revolta; que nos fagan comprender como se exerce a dominacion para realizar prácticas que nos leven à superacion deste pantanal chamado sociedade de clases.
A minha intencion non é ser solidario con a miseria, senon co vigor con que mulleres e homes non a suportan mais.
Busco estabrecer umha ponte de contacto entre as diversas realidades que se suceden na rua, para asi avanzar cara umha sociedade mais justa e mais livre. O caminho ha de partir de nós, desde a solidariedade social, o apoio mutuo, a autoxestion.

Non esperemos nada dos falsos representantes, dos dirixentes, eles só fan promesas e piden novos sacrifícios, para o povo, claro, non para eles, e os seus aliados do capital, responsáveis direitos de dita situacion. Os partidos políticos, os sindicatos, existen gracias à escravitude. Se esta desaparece, eles desaparecerán con ela.
Existindo por e gracias à escravitude, non poden fazer umha outra cousa que contribuir à sua inmutabilidade.

Saude e vómito social.

Por que existem as patentes de medicamentos??

Antes de nada seria bo aclarar que o que se conhece como “patente” nom é mais que um direito exclusivo e reconhecido legal e internacionalmente sobre a propriedade dumha qualquer mercadoria a quem inventa ou comercializa. Este direito otorga a exclusividade na sua fabricaçom e venda e na obtençom de ganâncias e mesmo persegue a quem cópie ou imite.

Este direito exclusivo, no caso que nos ocupa, só tem sentido ao considerar os medicamentos como meras mercadurias dum beneficioso negócio, e deixando totalmente ao margem os seus supostos benefícios paliativos ou curativos de enfermidades e doenças da humanidade.

Assim, o negócio farmaceútico, é so isso: um negócio como outro qualquer, se bem com a particulariedade de que já alcançou a cume da rendabilidade, situandose ao nível dos negócios legais mais lucrativos junto à fabricaçom e venda de armamento de guerra.

Longe, moi longe ficam as palavras do fundador dos laboratorios Merck, um dos grandes, quando declarara em 1952 à revista Times que os medicamentos som para a gente, nom para as ganâncias. Assim, desde há muitos anos as farmaceúticas, como qualquer outro negócio, só buscam benefícios económicos, e assim os laboratórios só investem e investigam sobre supostas enfermidades que afectam às gentes pudientes ou que poideram ser declaradas pandémias no primeiro mundo. Hoje em dia, estas “empresas da saúde” apenas adicam o seu tempo a buscar paliativos ou curativos de enfermidades que afectem exclusivamente às pessoas dos paises empobrecidos ou mesmo nom adicam esforços em enfermidades minoritárias com poucas pacientes possíveis.

Um dado sinificativo: os dois medicamentos mais rendíveis no mundo som dois fármacos que tratam os altos niveis de colesterol, umha doença da gente rica que desapareceria fazendo umha vida mais sá. Um outro dado as moradoras de Europa, USA e Japom compram o 87% dos fármacos, maiormente antibióticos, antihistamínicos, analgésicos, vacinas e antidepresivos, entanto as habitantes de Ásia, África e a América ao sur dos USA (onde moram as ¾ partes da humanidade) só gastam um 10%.

Mas, como é que isto é possível? Supostamente as pessoas do chamado primeiro mundo temos melhores condiçons de saude e de prevençom, mesmo há muitas enfermidades irradicadas, mas também é certo que as pessoas que lá moramos já nom podemos, nem sabemos, coidar de nos mesmas, somos débis, pregizosas, irresponsáveis e toxicómanas e dependemos dum sistema sanitário que é puro negócio com os seus hospitais e laboratórios, e donde mesmo as prácticas médicas fora deste sistema som perseguidas, criminalizadas e severamente penalizadas.

Outro tanto ocorre com as cópias dos medicamentos, as leis protegem e amparam às grandes empresas otorgando essas patentes que as leis do mercado internacional obrigam a respeita-las durante 20 anos, o que impede a produçom de cópias mais baratas, deste jeito, entanto estás a ler este “abordaxe”, vam morrer miles de pessoas em todo o mundo de enfermidades das que existe cura, mas estas pessoas nom podem paga-las vacinas porque os proprietários dos laboratórios farmaceúticos nom querem nem ouvir falar da cópia barata dos “seus medicamentos”, umhas cópias que permitiriam paliar verdadeiras pandémias nos paises empobrecidos como a malária ou a tuberculose e essa actitude egoista é a que defende a lei do mercado que impom que o direito ao negócio está por riba do direito à vida.

As empresas farmaceúticas alegam que as patentes som justas porque permitem recuperar os gastos originados na investigaçom de novos fármacos e mesmo servem para generar recursos para novas investigaçons. Deste jeito, as farmaceúticas assumem o slogan "Os benefícios de hoje som os medicamentos de amanhá" o que vem a sinificar algo assim como "Que ninguém se questione as nossas patentes porque senom deixaremos de inventar novos medicamentos para as suas enfermidades" ou noutras palavras "deixem-nos fazer ainda que segam a morrer miles de cidadás empobrecidas deste mundo por doenças curáveis".

Mas nom fica lá as suas ánsias de dinheiro, mesmo quando um suposto medicamento nom obtem os quantiosos benefícios com os que se contavam, o aparato mediático reconvirte esse producto como o melhor paliativo para umha vindoura pandémia. É o que se passou e se está a passar com o medicamento miragoso contra as gripes: O "tamiflu", um producto estrela que quando saiu do laboratório lá por 1999, ia paliar todas as gripes, mas resultou ser ineficaz e todo indicava que ia ser um fracaso económico, mas só 6 anos depois em 2005 volta a actualidade dos grandes médios como o medicamento miragoso contra dumha alarmante pandémia donde iam morrer milhons de pessoas em todo o mundo: aquela que derom em chamar Gripe Aviar e que de resultas foi um fiasco, mas, entanto, os laboratórios conseguiram vender a todos os governos do primeiro mundo milhons de caixas do Tamiflu.

Agora, só 4 anos depois daquel engano mundial, voltam com o Tamiflu como remédio da nova pandémia de gripe, a Gripe A (desta deixando atrás porcos e aves, deu-lhes por chama-la gripe A, pois ha de ser mais singelo seguir o abecedário que buscar mais animais a quem bota-la culpa, agora a seguinte já pode ser a Gripe B e sucessivamente a C, a D,…). O negócio vira redondo entanto a eficácia do Tamiflu segue a ser posta em questonamento mesmo por cada vez maior número de professionais da medicina e assim laboratórios e empresas farmacéuticas seguem a forrar-se com as vendas, os políticos curam a sua imagem em saude, dezindo que já fam todo o que está nas suas mans e mesmo os grandes médios que se fam eco da alarma e criam a histéria colectiva também sacam a sua boa talhada, pois estas notícias sempre se vendem moi bem, dado que contenhem umha boa dose de morbo e de medo e os laboratórios farmaceúticos pagam-lhes boas cantidades em publicidade.

Caberia perguntar-se: Som uns monstros os tipos que lideram estas empresas farmaceúticas?? Som uns monstruos quem criam as leis que os protegem, quem promovem e alentam a alarma e o medo para incrementar benefícios?? Pois eu opino que sim, que som uns monstruos assassinos sem escrúpulos, porque nom podem merecer um outro nome quem impede, por dinheiro, a curaçom de milhons de pessoas, e mesmo quem fai negócio com o medo e a alarma e quem protege e ampara com as leis a estes miseraveis.

Mas, a quem sorprende??, Vivemos numha sociedade enferma que castiga, criminaliza e encirra a quem rouba pequenas coisas e que ensalza como pessoas moi respetaveis e ejemplares a quem deixa morrer a milhons de pessoas pola sua ilimitada codícia e a sua ansia permanente de incrementar os seus obscenos benefícios milhonários.

[un/ha colabourador/a]

Crónica da marcha á prisión de Teixeirio

O sábado 19 de decembro arredor de 200 persoas reuníronse para facer un ano máis a marcha ao cárcere de Teixeiro.
Durante as primeiras horas a marcha transcurriu con normalidade. Queimáronse un cárcere de cartón e madeira, unhas letras nas que se podía ler "libre", aparte das habituais bengalas de cores e antorchas. Unha boa nota douna un globo cunha A circulada que sobrevoou os muros deste centro de exterminio onde fai menos de dúas semanas morreron dúas persoas en tres días.
Con tanto trasiego concidiu o cambio de turno polo que os carceleiros atopáronse coa sorpresa cando saíron ás 21.00h. A xente cuspíalles e berráballes, e a guardia civil non se atrevía a intervir. Normal, xa saberían que algúns deses asasinos andaban a pinchar as rodas de máis de vinte carros que estaban aparcados na gasolineira.
Ao final estivemos xuntos ata que chegou a última grúa sobre as 12 da noite.
O que está claro é que isto non pode quedar así.
Cda vez somos máis as que estamos dispostas a acabar co silencio.
E cada vez máis as cabreadas.

MULTAS DE 500 EUROS POR MANIFESTARSE CONTRA A PRISIÓN

Tra-la marcha ao cárcere de Teixeiro, non sò nos pincharon vintedùas rodas, si non que agora, ademáis, pretenden multarnos por un total de 20.000 euros (500 por cabeza).
Ao rematar a habitual marcha de natal à macrocràrcere de Teixeiro, que como todos os anos dende fai máis de unha década vimos realizando o sábado máis próximo a natal, cal sería a nosa sorpresa ao descubrir que as rodas da maioría dos nosos carros foran furadas con saña e alevosía. Nalgún caso dùas rodas, o cal fixo que tivèramos que agardar polas conseguintes grúas ata altas horas da madrugada, soportando baixìsimas temperaturas e a provocación constante das “forzas da orde”.
En tan solitario paraxe tan sò dous coletivos profesionais (por dicir algo) puideron perpetrar semellante canallada: ou os carceleiros, òs que chamamos de todo menos bonitos cando saían do presidio ao acabar seus respetivos turnos, ou os gardas civìs que con provocativa chulería escoltaron o noso percorrido. Ben, ao fin e ao cabo a quén si non a semellantes individuos, da peor ralea e ínfima catadura moral, podían molestar as nosas demostraciones de solidaridade coas persoas presas e a nosa denuncia do sistema carcelario, pois son eles, à postre, quenes se alimentan dell.
Pero non acaba ahí a cousa, claro que non, a subdelegación do goberno non podía deixar impune o horrible crime de deixar patente o noso rexeitamento visceral ao entramado penitenciario, así que, seis meses despois da manifestación (pacífica, que todo hay que dicilo, non vaian pensar vostedes que nos adicamos a tirarlles pedras òa policías e a queimar mobiliario urbano) comezan a chegarnos sanciòns administrativas de 500 euros cada unha. È que polo visto causamos “desordes graves nas vías públicas” polo simple feito de cortar un sò carril de unha estrada pola que nunca pasa ninguèn, mentras os picoletos desviaban a circulación a través do outro carril sin o máis mínimo inconvinte. Para remarcar semellante sanción engaden que ao chegar ao centro penitenciario queimamos unha “réplica do mesmo”(¿?) e lanzamos bengalas; unha “réplica do mismo” feita en cartón que se consumiu tranquilamente na cuneta da estrada ata convertirse en nada, e unhas bengalas que non tiveron outro efecto que o de iluminar a noite con vivas cores sin maior perxuicio

para persoa, animal ou cousa. Quizáis debimos lanzarlles as bengalas à testa dos “picolos” e queimar a cárcere de verdade en lugar da de cartón, así polo menos faríamos proporcionais os nosos actos coas sanciòns impostas e non se nos quedaría a cara de gilipollas que se nos quedou trala chegada do carteiro.

O sistema golpèanos por ambos lados: poa vía legal, sancionando unha manifestación pacífica con 500 euros de multa para corenta persoas (falamos dun total de 20.000 euros, màis de tres millòns das antigas pesetas), e pola vía da sabotaxe furàndonos 22 rodas, crime este que a pesares de que algunha “alma cándida” decidiu denunciar quedará obviamente impune, si acaso non è premiado con unha felicitación, con algunha medalla ou con un ascenso.

Aìnda que nos colleu por sorpresa a verdade è que non nos extraña en absoluto a actitude das autoridades. Fai tempo que se está vendo vir a deriva represiva pola que se precipita a sociedade. Unha nova represión “de luva branca” que elimine de xeito quirúrxico pero inflexible calquer atisbo de rebeldía. Sen sangue nen osos quebrados que tan mal quedan na televisión, ao fin y ao cabo os golpes cicatrizan en poucos días, màis as sanciòns económicas, para o pobre, son moito máis difíciles de sandar. Medio salario dun mes por manifestarse pacíficamente, ademàis de intimidar ao activista (incapaz de facer fronte a semellante descalabro) engordan as arcas dese mesmo estado ao que se pretende combater. Pretenden convertir os nosos centros sociais en sucursais de facenda, onde os rebeldes adiquen os seus esforzos a nutrir de recursos económicos ao seu inimigo; todo a base de multas e sanciòns polas máis absurdas das faltas administrativas: si colas cartaces ¡multa! se te manifestas ¡multa! se fas unha pintada ¡multa! si organizas palestras, debates ou cualquer actividade sen licencia ¡multa! ¡multa! ¡multa!

Abalanzàmonos correndo cara o fascismo e, aìnda por riba, son chamados de fascistas aqueles que advirten do rumbo totalitario que encara esta sociedade. O mundo está-se a converter nun pesadelo Orweliano no que as novas tecnoloxías son o millor aliado dunha represión tan salvaxe como aparentemente incruenta. Nunca na historia tanta cousas estiveron prohibidas, o número de delitos medra ao mesmo frenético ritmo que crece o número de persoas presas (máis de 70.000 presos, cuando a suposta “democracia” española iniciouse con sò 15.000) pois cada día se convirten en delito cousas que onte non o eran. As marxes que encorsetan ò cidadàn vòlvense cada vez máis estreitos á vez que a publicidade que nos bombardea fainos crer que a nosa liberdade aumenta xunto a nosa capacidade de consumo.

E mentres tanto nos cárceres, esa xigantesca alfombra baixo a que varrer as consecuencias da miseria do sistema, càense as caretas democráticas coas que o estado pretende confundir ao aborregado cidadà. Alí, alonxados do mundanal ruido e da inoportuna mirada dos curiosos, o sistema pòdese mostrar como o que è: unha maquinaria inxusta e totalitaria de administrar inxustiza e represión. Sen ir máis lonxe en Teixeiro sucèdense as mortes en extrañas circunstancias (como o recente caso de Antonio Pallas e outros igualmente recentes pero menos coñecidos) ou as palizas (en abril denunciounas o preso independentista vasco Sergio Polo, pero poderìamos falar de infinidade máis), crímes probabelmente perpetrados polos mesmos carceleiros que, borrachos de impunidade, pincharon as rodas de aqueles que lles afean a conducta ou que, simplesmente, se solidarizan coas sùas victimas.

Pero a quen agora nos toca pagar è a nòs porque, ao fin e ao cabo, por moi inxusto que sea, eles son a xustiza. Poderán ter a lei pero non teñen a razón.

Non conseguirán calarnos:

¡PRESOS À RÙA!

¡ABAIXO OS MUROS DE TODAS AS PRISIÒNS!

Así mesmo, tamèn tivemos constancia de peticiòns de prisiòn e multas econòmicas contra varios participantes da concentraciòn que se desenvolveu o 12 de outubro de 2008 na igrexa de Arteixo, onde a plantilla da garda civil desta localidade celebraba o dìa do Pilar, para protestar pola morte de Diego Viña no cuartelillo de Arteixo a mans dos picoletos. Os manifestantes son acusados de desordes graves e detenciòn ilegal.

SOBRE AMADEU CASELLAS E ALGUNHAS REFLEXIÓNS

Amadeu Casellas saía o pasado 9 de marzo da prisión cuando o director do centro penitenciario de Girona unificou os expedientes do antigo código penal e do novo e, unha vez feito os cómputos das penas, concluiu que Casellas cumpliu oito anos de pena que non lle correspondían.

Xa facía muito tempo que Casellas e os seus compañeiros denunciaban esta situación, mas os responsables de Xustiza e centros penitenciarios 'sempre o negaran'. Durante 24 anos nos que se atopou secuestrado, sufriu todo tipo de inclemencias represivas, mantendo sempre unha actitude combativa e insumisa contra o sistema carcerario. Protagonizou numerosos motíns na época da COPEL (Coordinadora de Presos en Loita) e nunca deixou de denunciar públicamente todo tipo de abusos, illamentos e estafas dentro do sistema penitenciario catalán, con innumerables folgas de fame nos que case perde a vida.

Dende a primaveira do 2008, ano no que solicitaba a aplicación do terceiro grao penitenciario por agotar o tempo máximo legal de estancia en prisión, comezaba unha dura luita chegando a contabilizarse catro folgas de fame das que arrastra hoxe muitas secuelas irreversibles.

En todo este tempo, a única respota por parte dos Servicios Penitenciarios catalanes, foi man dura contra o compañeiro. Sometérono en numerosas ocasións á incomunicación total e incluso chegaron a responsabilizalo das accións anónimas que espallaban a sua luita nas rúas en solidariedade con el. A xustificación destas represalias, das incomunicacións e intervencións do correo, -mesmo dun violento rexistro que deixou a sua celda destrozada e na que se lle requisou documentación e obxetos persoais-, viña do ridículo argumento de que "era un risco para o persoal e o centro" porque, segundo a sua mui particular visión, había unha conexión directa entre os comunicados de Amadeu con "algunhas accións violentas contra materiais e persoas de grupos anti-sistema".

XA O DICÍA T-BONE SLIM, "ONDE QUEIRA QUE ATOPEMOS A INXUSTIZA, A FORMA APROPIADA DE CORTESÍA É O ATAQUE".

É evidente que alguén como Casellas resultaba especialmente molesto por destapar nos seus comunicados muitas das miserias do sistema carcerario catalán poñendo nomes e apelidos como os de Montserrá Tura ou Albert Battle, altos cargos das penitenciarías catalanas, e lanzando aos catro ventos os negocios que se traían entre mans, acondicionando ainda máis a podredume que sufrian os presos nos centros penitenciarios cataláns en pro do seu beneficio. Mais tampouco podemos deixar de obviar como lles doía que tivera tanta resposta solidaria máis alá dos muros. Isto xa era dabondo para ensañarse co compa.

Durante este tempo e en todo o mundo iniciou-se unha campaña solidaria bastante intensa pola sua liberdade e sinalando a un sistema culpable de todas estas situacións: o estado, Institucións Penitenciarias, xuices, os silenciadores e manipuladores medios de des-información e a complicidade dunha sociedade que non quere saber, ou como muito, condenará a solidariedade que menos se axuste á legalidade do mesmo sistema que se alimenta de carne humana.

Que o fagan os medios burgueses xa non sorprende, pero fico coa boca aberta cuando personaxillos, ligados ao movimento anarquista, critican este tipo de accións, cualificándoas, cual pais da filosofía dende un baremo moral da utilidade-inutilidade social, como inútiles polo seu grado de violencia, mentres que ao outro lado da balanza da utilidade estaría outro tipo de protesta máis democrática, silenciosa e políticamente correcta. Fico abraiada de como a estes fantoches que se erixen como anarquistas e opoñentes do sistema, se lles enche a boca de calcos do pensamento único e quedan tan anchxs. ¿Non será que a vosa farsa de rebeldes sin causa é o que vos produce ese complexo de querer saires detrás dunha faixa que vos defina, de necesitar auto-xustificaros por non ir máis alá dos paseos e aburridos paseos das manis e concentracións, de auto-xustificar o voso anarquismo de postal? A vosa falsa oposición cheira a leguas...

Non se trata de analizar as accións, por mui violentas ou pacifistas que sexan. Eu, dende logo non me creo ninguén para ir por aí anunciando a verdade absoluta e determinando que é útil e correcto e que non o é. As explosións de rabia e vinganza na suas diferentes formas contra un sistema que nos ataca e que ten muito poder son as respostas naturais e lóxicas de quenes ainda se manteñen dignas ante tal ensañamento.

As sabotaxes son, precisamente, a posta en práctica deste sentimento, falan por si mesmas. E máis que iso, son o punto culminante do paso do virtual ao real, da denuncia á acción, do anonimato á identidade.

Xa o dicía T-Bone Slim, "onde queira que atopemos a inxustiza, a forma apropiada de cortesía é o ataque".

6 de setembto, Ourense- Sabotaxe a liña ferroviaria Vigo-Ourense-Ponferrada pola liberdade inmediata de Amadeu Casellas. E tempo despois, paralizada a liña con destino a Madrid, ao seu paso por Ourense con barricadas de lume.

20 setembro, Ourense- artefacto incendiario no Palacio de Xustiza de Ourense en solidariedade cos presxs en luita.

25 de setembro, Ponferrada- sabotaxe no tren que une Galicia con Bcn, á altura de Ponferrada provocando un cortocircuito co lanzamento dun cable de aceiro sobre a catenaria das vías.

5 outubro, Bcn- ataque aos mossos d'esquadra. Barricadas nunha rúa do barrio Carmel, chamada aos mossos que chegan en 5 minutos, en canto baixan do vehículo patrulla e se achegan aos contenedores empezan a cheverlle pedras. Resultado: os axentes marchan despavoridos e e unha demostración de que con creatividade e determinación podemos a seguridade...

8 outubro, Guadalajara- sabotaxe á liña do AVE Madrid-Bcn en solidariedade con Amadeu Casellas con varios atefactor incendiarios con detonador na caixa de mecanismos e no cableado dun transformador que alimentaba a catenaria.

Outubro, Vigo- sabotaxe con silicona e pintadas a catro bancos en solidariedade con Amadeu

6 outubro, Guadalajara- selados diferentes símbolos do capital. Entre eles a sede da patronal, a Asociación de Xóvenes Empresarios, o Rexistro da Propiedade, o sindicato CSIF, 2 ett's e 3 inmobiliarias. Solidariedade con Amadeu.

13 outubro, Galiza- sabotaxe con barricadas de lume dous puntos simultáneos na liña ferroviaria Coruña-Santiago-Vigo pola liberdade de Amadeu.

TAMARA SAE EN LIBERDADE

O pasado 17 de decembro era encarcelada na cadea de mulleres de Wad-Ras Tamara, compañeira anarquista de Madrid, acusada de enviar un paquete explosivo contra Albert batlle, secretario de serveis penitenciaris da Generalitat.

A acción tivo lugar en outubro, no marco dunha campaña de loita contra o sistema penitenciario e en solidariedade col preso Amadeu Casellas, neses momentos en folga de fame.

De novo o Estado utiliza as detencións e os encarceramentos para aterrorizar a aquelas e aqueles que se enfrontan á tolemia represiva dun sistema que necesita a prisión para controlar a pobreza e a rebeldía que él mesmo produce.

O pasado 22 de abril, Tamara foi posta en liberdade. Alegrámonos muito da noticia, sen poder informar máis da sua situación xurídica, supoñendo que ainda queda enfrentarse a un longo proceso xudicial.

QUE A LUItA CONTRA A PRISION CONTINUE...
ABAIXO OS MUROS

24 outubro, Compostela- Na mañá do sábado un grupo solidario asaltou o museo da catedral de Compostela para desplegar na balaustrada unha faixa en solidariedade con Amadeu Casellas.

1 xaneiro, Compostela- ataque a sucursal de La Caixa en memoria con Xosé Tarrío e en solidariedade con Amadeu e xs presxs en luita.

13 outubro, Valencia- Tres bancos foron incendiados en solidariedade coa folga de fame de Amadeu Casellas. LIBERDADE Ou MORTE!!!

14 outubro, Compostela- seis artefactos incendiarios na empresa JCB, empresa sita no polígono do Tambre, acción enmarcada na campaña pola liberdade de Amadeu.

Entre outubro e marzo, Bcn- diferentes ataques a ACS mediante sabotaxes a súa maquinaria (sucre nos depósitos, rodas pinchadas, corte de cableado...). Liberdade Amadeu.

31 decembro, Compostela- ataque a duas comisarias en Santiago de Compostela en vinganza por Tamara, vinganza pola folga de fame dos presos anarquistas, vinganza polas compas gregas, vinganza por que sí...

28 febreiro, Madrid- ataque a unha academia de policia en solidariedade con Oscar, Xurxo e Tamara

Comunicado dunha das 4 liberacións de visóns

[4 de Novembro do 2009]

Reproducímos-vos, a continuación, o comunicado firmado por Fronte de Liberación Animal sobre as últimas liberacións de visóns realizadas aquí en Galiza, nova da que dimos conta neste blog, extraída dun medio de desinformación como é El Correo Gallego. Desta vez damos conta da nova dende os seus propios protagonistas.
Extraído de klinamen.org

O 19 de outubro do 2009 fixemos unha rápida incursión nunha granxa de visóns na localidade de Abegondo (A Coruña). O obxectivo daquela noite era abrir a totalidade das gaiolas, dando unha oportunidade aos individuos alí encerrados de ser libres, unha oportunidade de escapar dunha morte segura tras toda unha breve vida confinados tras os barrotes.

Abrir as gaiolas que mantiñan encarcerados aos visóns, abrir as portas da granxa que separaban a eses individuos da liberdade, ese era o obxectivo principal. Ademais de buscar a ruína do granxeiro, facendolle perder o diñeiro obtido mediante o sangue dos animais.

Non quedou ningunha cela pechada, algo imposible cando entras nun campo de exterminio, ves como os presos óllanche tras as reixas e es consciente que un só xiro de pulso vailles a dar a liberdade.

Resulta que esa mesma noite foron atacadas outras 3 granxas de visóns, sendo aproximadamente 24.000 individuos os liberados ese día. Conclusión; un ataque demoledor a un dos piares da industria peleteira, a un dos piares do especismo. Outro piar; os consumidores que crean demanda de produtos de orixe animal.

Non vos imos a deixar durmir tranquilos. Paso a paso, golpe a golpe, ata que a última gaiola sexa destruída, ata que todos sexamos libres.

Ataca a industria da pel.
Fronte de Liberación Animal
[Extraido de www.accionvegana.org]

OFENSIVA CONTRA OS C.S.O

*Á lamentable nova do desaloxo da okupa Casa encantada (en Compostela) o 29 de decembro súmaselle a identificación de persoas nas inmediacións da okupa da Casa das atochas, no transcurso da festa de fin de ano, e a ameaza de desaloxo deste centro social okupado de Coruña que leva dous anos de intensa actividade. Son moitos os intentos d*s especulador*s de fechar espazos, lugares de xuntanza e de impoñer a posta en venda das nosas vidas, porque ao fin e ao cabo somos un negocio na lóxica do capital, que nos vapulea ás suas anchas, protexido polos gobernos e pola lei en pro do capital privado. Un guiño tamén especial aos compas do Centro Cultural Libertário de Almada (Portugal), centro social que resiste dende fai máis de 35 anos e continua agora con máis forza despois de que chegara no pasado mes de xaneiro unha sentencia advertindo do prazo de 20 días para desahuciar. Impera o control do territorio e das persoas que habitan nel, pero ainda somos moitas as persoas que resistimos e desobedecemos as suas normas... Toda a solidariedade e apoio con quenes loitan polos espazos libres.*

O 26 DE DECEMBRO CONVOCÁBASE UNHA MANIFESTACIÓN CONTRA O DESALOXO DA OKUPA DAS ATOCHAS EN CORUÑA…

*Esta vez non se trata só de brandir bandeiras, senón de acadar algo: que non desaloxen a Casa das Atochas. E é que a inxusta xustiza comeza a activar o seu sucio engranaxe para botarnos, despois de case dous anos, e para impedir que construamos na súa marxe as nosas vidas, que intentemos camiñar xunt*s cara unha vida máis libre.*

*É momento de demostrar que non nos deixamos manipular tan fácilmente, que non somos marionetas no seu xogo de donos e escrav*s, que non cremos nas súas propiedades. Por iso convocamos unha «solemne mani contra o desaloxo da real Casa das Atochas» na longa resaca do Nadal...*

Á manifestación acudían máis de trescentas persoas para protestar contra o desaloxo da "Casa das Atochas", o centro social okupado que durante dous anos desplega un sinfín de actividades contraculturais e subersivas na cidade herculina.

Algunhx manifestante resumía cunha crónica o trascurso da marcha polas principais rúas da urbe "sen atopar apenas presencia policial (gracias á mani dos siareiros galegos que, en Santiago de Compostela, acapararon todos os efectivos disponibles en tan sinaladas datas), salvo un coche patrulla remolcado por unha grúa municipal que atopamos polo camiño e que "tuneamos" oportunamente con varias flamantes A de anarquía; e cun par de policías locais que pretenderon identificar aos responsables xusto antes de que prenderamos vintecinco antorchas e que, como soe ocurrir coa gran maioría de animais ante o lume, se asustaran, retrocederan e xa non deran máis problema

Nun andamio fronte á central de Caixa Galicia prendéron-se bengalas mentras se descolgaba unha gran pancarta na que se podía ler "un desaloxo outra okupación" xunto á calavera pirata que sirve de logo á nosa okupa.

Fronte ao obelisco leuse un satírico comunicado do colectivo imaxinario "B.L.E.D.O." y ctinuamos pola Calle Real. Alí fixérnseo pintadas na subdelegación do governo así como no McDonalds (pola liberación animal) e un inmigrante do colectivo do "Top Manta", que son branco de persecución por parte dos comerciantes da zona auspiciados polo concello.

A marcha culminou fronte ao "hay-untamiento" co lanzamento dos estupendos globos aerostáticos, confeccionados con papel de seda e decorados con consignas okupas, que fixeron as delicias de propios e extraños. Lído por segunda vez o comunicado da manifa, fumos en manada para o concerto que se preparaba no centro social, alí vimos a un montón de peña que non fora á manifa e agora estudiamos seriamente o cobrarlles o doble en proximas ocasions.

O NOVO CENTRO SOCIAL DO SALGUEIRÓN RESISTE A DESALOXO VIOLENTO

O pasado martes 25 de maio ás 8:45 h. da mañá presentáronse traballadores do concello, axentes da Garda Civil e a policia local para facer desaloxo do novo centro social que se acaba de botar a andar no Salgueirón, en Cangas do Morrazo. Intentaron entrar pola forza, arrancando a pechadura da porta principal de xeito violento, golpeando a porta e ameazando. Nese momento aproveitamos para comunicarlles os motivos polos que estamos aí como protesta contra a especulación nos terreos das antigas fábricas de Massó e lembrarlles o artigo 10º da Constitución española e o artigo 7º do Código Penal. Así mesmo se colgou un par de faixas e se pegou na porta da entrada unha advertencia legal.

Con este novo centro solcial reivindícase un uso social do Salgueirón e que loite ó mesmo tempo contra a especulación inmobiliaria da promotora inmobiliaria Residencial Marina Atlántica.

Esta acción non é allea ó conflito de Massó, onde se leva anos loitando contra a construción dun porto deportivo e que está directamente conectado cun macroproxecto en terra dunha gran área comercial, varios centos de vivendas e hoteis en mais de 200000m2 de terreo, con varias fábricas declaradas patrimonio industrial polo Estado, xardíns botánicos e un rico intermareal...

http://salvemosossalgueiron.blogaliza.org

Centros de Menores: El negocio de la Tortura

«Están jugando a no jugar un juego.
Si les muestro que les veo jugar, infringiré las reglas y me castigarán.
Debo jugar a su juego de no ver que veo el juego.»

R.D Laing, 1970.

El negocio

Fruto de la privatización del sector social, y desde la puesta en escena de la Ley del Menor, se puede observar cómo han ido proliferando diversas entidades (supuestamente) “no lucrativas”, que se han ido adueñando de la gestión de los distintos centros de menores, tanto terapéuticos, como de protección y reforma (centros cerrados o semi-cerrados), que se han ido construyendo con respecto a la aplicación de la mencionada Ley.
Esta proliferación no es casual. Según los últimos informes de la Asociación Pro-derechos Humanos de Andalucía, la Administración dota a las ONG’s que gestionan estos centros con más de 200 euros diarios por cada menor (unos 6500 euros al mes por cada menor). Pero lo interesante no es solamente la cantidad desorbitada con que se subvenciona a estas entidades “sin ánimo de lucro”, sino que también hay que tener en cuenta el uso que se hace de esos fondos públicos. Si echamos un vistazo podremos observar que las instalaciones de los centros de menores tienen carencias de todo tipo. Lo más obvio aparece en lo relativo a personal, alimentación, mobiliario y funcionalidad de las instalaciones. ¿Dónde va a parar entonces tanto dinero si no es gastado en personal, alimentos, mobiliario e instalaciones adecuados para la pretendida integración social de l@s menores?
La filosofía “rehabilitadora” de estos centros parece ser la de la contención y el silencio. Se sustituye al personal por guardias de seguridad y pastillas para los nervios (neurolépticos, ansiolíticos y tranquilizantes). Los golpes, las amenazas, el chantaje, el aislamiento y las pastillas son económicamente más rentables que 10 ó 12 sueldos más al año, que unas instalaciones funcionales, que una buena alimentación, y que un mobiliario adecuado. Ni que decir queda que muy probablemente alguno de los socios de las industrias farmacéuticas haga de vez en cuando donaciones a esta o aquella entidad “no lucrativa”, como recompensa a los dividendos obtenidos de la adicción inducida a l@s menores a distintos psicofármacos.
Teniendo en cuenta todo lo mencionado y recogiendo datos que reflejan que lo que se castiga fundamentalmente es la pobreza, ya que la mayoría de est@s menores procede de familias con escasos recursos económicos, ¿no sería más lógico, por ejemplo, que todo ese dinero que otorga la Administración a las ONG’s fuese a parar a las familias de l@s menores? Por lo que parece, detrás de las cárceles de menores hay muchos intereses ajenos a lo meramente psico-educativo o rehabilitador.

La tortura: Filosofía y Consecuencia

La realidad “terapéutica” de las cárceles de menores es fruto de la filosofía mercantilista de las entidades “sin ánimo de lucro”, y a la vez consecuencia de dicha filosofía. En un centro sin los recursos adecuados no se puede pretender u buen proyecto terapéutico o rehabilitador. Sabemos que hay buenos profesionales intentando hacer bien su trabajo, y que sistemáticamente se ven estrangulados por la inercia de un proyecto que no funciona como se quisiera. Aunque también sabemos que hay personas trabajando en estos centros que se

han contagiado de la filosofía mercantilista y anteponen su dinero a fin de mes (su salario) por encima de la integridad de l@s menores para quienes trabajan. No queremos señalar a nadie (en su caso, los máximos responsables serán l@s directores/as de cada centro), pero sí queremos subrayar la responsabilidad de todas y cada una de las personas que participan en esta locura.
No existe una reglamentación uniforme sobre cómo deben funcionar los centros de menores. La Administración colabora con los abusos a menores en la medida en que no inspecciona ni regula los reglamentos internos de los diferentes centros (cárceles). Como cuestiones comunes a todos ellos, a los menores:

- No se les permite "ser excesivos en sus muestras de cariño".
- Pasan días enteros en celdas de aislamiento si cometen "faltas" según el criterio de l@s profesionales.
- Se viola su derecho a la intimidad sometiéndoles a constantes registros y cacheos con desnudo integral.
- Se escuchan sus llamadas a familiares, y se interviene su correspondencia, sin que medie orden judicial alguna y se prohíbe cualquier contacto con sus amigos, parejas u otros seres queridos.
- Se restringe el acceso a sus objetos personales (incluidos los juguetes).
- Se les medica a la fuerza cuando están excesivamente "nerviosos" sin la apropiada supervisión facultativa.
- Se les impide realizar actividades de ocio y/o deportivas.
- Se les prohíben las salidas para acudir al colegio o instituto.
- Se utiliza el castigo físico, obligándoles a realizar distintas actividades hasta la extenuación, o justificando los golpes como"contención física".

Además estos centros tienen denuncias por palizas, abusos, agresiones sexuales, "suicidios"...
Qué se puede hacer: El ejemplo de "La Jarosa"
Hace dos años fue clausurado en Madrid el centro "La Jarosa" (barrio la Ventilla), gestionado por la Fundación Internacional O'Belén.
Distintas personas que han sufrido los reformatorios, familiares, ex-trabajadores de centros de reforma, gente del barrio, y otras personas solidarias, se movilizaron y emprendieron diferentes acciones para protestar por la situación que se vive en los centros de menores en general y en el de "La Jarosa" en particular. Entre otras acciones, se realizaron concentraciones en la puerta del centro, se prepararon charlas, se repartió información tanto dentro como fuera del centro, se apoyaron los motines de l@s menores divulgando la información fuera y se presentaron denuncias al Defensor del Pueblo y al Defensor del Menor.
A partir de las primeras acciones se sucedieron distintas inspecciones. También se sabe fehacientemente que tras el comienzo del conflicto, el centro redujo los actos de violencia contra l@s menores y el número de horas de aislamiento al que eran sometid@s sistemáticamente. Creemos que es un buen ejemplo de cómo a través de la solidaridad e implicación de l@s propi@s afectad@s se pueden conseguir objetivos a priori "utópicos".
Una vez cerrado este centro, sabemos que algun@s de l@s chavales han sido internad@s en el centro "Picón" de Paracuellos del Jarama, gestionado por la Fundación O´Belen.

A institución Hogares y Apoyo al Menor Lar rexentaba en Ourense tres casas de acollida en virtude do contrato de prestación de servizos públicos suscrito coa Xunta (o tutor das crianzas é a Administración pero cédese a guarda a esa asociación): Casaio, Vistafermosa e Valdomiño (Barbadás). A raíz dunha investigación, tras a denuncia de vexacións e maltratos por parte dunha menor clausurouse a primeira e Vistafermosa acabou fechando. Na actualidade, mantén coa renovación de contratos coa Consellería de Benestar, tres casas en toda Galicia (Pontevedra, Lugo e Ourense). A de Lourizán (Pontevedra), está dirixida por Arturo E.R., quen tamén é vicepresidente da Asociación Galega de Centros de Menores (Agaceme).
Esta é unha información sacada en xuño de 2010 dos medios de des-información.

El resto de l@s menores creemos que han sido encerrad@s en otros centros similares de la misma fundación.

Animamos a todo el mundo a localizar estos centros y actuar en consecuencia. Aprovechemos su nerviosismo para volverles la tortilla, que sepan que ahí donde se encuentren no pensamos permitir sus prácticas. Denunciemos el negocio económico tras los centros de menores, no demos ni un respiro a aquell@s que tras su diploma drogan, aíslan y golpean a l@s chic@s.

Un paso adelante, para seguir caminando.

¡¡¡Denunciemos el negocio de la tortura!!!
¡¡¡Cerremos los centros de menores!!!

Texto extraído de puntodefuga.org

A Domesticación industrial *segunda parte

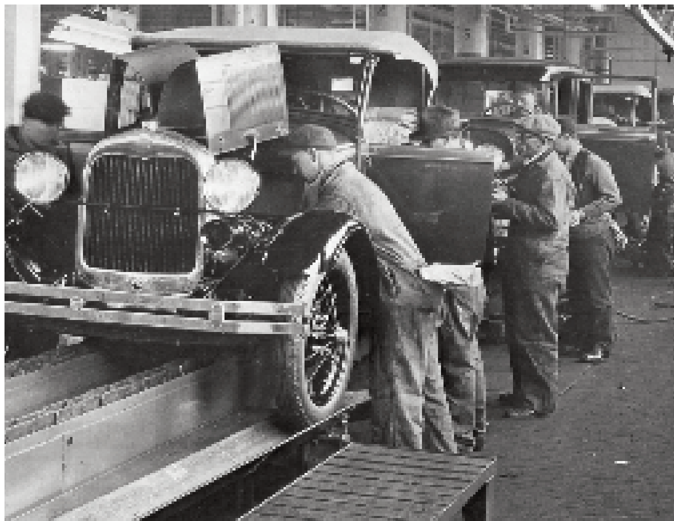
[Na primeira parte de A Domesticación Industrial reproducida no Abordaxe I, falábase de como no sistema laboral anterior á domesticación da que se da conta, a dominación sobre a clase traballadora exercíase no taller doméstico, numha fase do comercio na que os pobres non exercían control directo, mais mantendo ainda unha grande independencia no traballo ao que estaban obrigados, tendo unha notable marxe de decisión e sobre todo sendo donos do emprego do seu tempo.
Coa instauración da nova orde, xurde unha resposta insurreccional nas primeiras décadas do XIX, coa destrucción das máquinas como insignia dun movemento que se foi bautizar como luddismo. A resposta do estado non foi outra que constituir umha policia profesional e recoñecer oficialmente aos sindicatos. Así foi como unha nova orde laboral e social era instaurada, a chamada dictadura omnipresente da necesidade. Impúxose a negociación sobre a cantidade de traballo a realizar, o seu reparto e a remuneración. Así quedaron as consagradas negociacións sindicais. E continúa...]

Trátase ante todo da colonización da mente polo trivial e cruel principio da utilidade, umha derrota para o propio pensar.
Durante este periodo, o reinado da brutal necesidade foi claramente concebido como o traballo baseado na propiedade e no dinheiro. De aí en adiante a escasez aparece como umha calamidade natural que só pode ser remediada cumha extensiva organización do traballo. Co triunfo da ideoloxía inglesa, os pobres, que estaban xa completamente desposuidos, víron-se a si mesmos privados ata da idea da plenitude.
Foi no protestantismo, mais precisamente na variante puritana anglosaxónica, que o culto da utilidade e progreso lexitimáronse como principios. Umha vez tornada a relixión nun asunto privado, a ética protestante confirmou a atomización social causada pola industrialización: os individuos víron-se sós ante deus e da mesma forma víronse illados no que respeita ás mercadorías e ao dinheiro. E da mesma maneira apareceron os valores requeridos para os pobres: honestidade, frugalidade, abstinencia, parsimonia e traballo.

Houbo umha loita implacable contra as festas, os xogos, a boemia e todo o que se opunha á lóxica do traballo.
Foi en 1789*, en Francia, cuando estes principios se realizarian plenamente, no momento en que mudou definitivamente a forma relixiosa, tomando umha universal, através da lei e da política. Francia apareceu tardiamente no proceso industrial: un conflicto irreconciliável entre a burguesía e unha nobreza que desconfiaba de cualquer mobilización de dinheiro. Paradóxicamente, foi estre atraso o que levou á burguesía a levar adiante umha abordaxe mais moderna.
Na Gran Bretanha, onde as clases dominantes se tinhan unido fai bastante tempo numha encaminhada histórica común, "a Declaración dos Dereitos Humanos tomou forma, non precisamente vestíndo-se con toga romana, senon co manto dos profetas do Antigo Testamento" (Hobsbawn). Este é precisamente o límite, a natureza incompleta da contra-revolución teorética inglesa. A cidadanía estaba ainda, no final de contas, baseada na doutrina da elección, a través da cual os elexidos se reconhecian polos fruitos do seu traballo e da sua adesión moral a este mundo. Ainda se podía sonha cumha terra de abundancia.
Sectas de traballadores multiplicáron-se, e os

Metodistas**, os Baptistas Wesleyanos***, e outros, recrutaron cuantos crentes puideron para a Igreza de Inglaterra, umha institucón do estado.
No ambiente hostil das novas cidades industriais, os traballadores temerosos ían buscar consolo á capela. Hai sempre umha tendencia para racionalizar os insultos cuando a vinganza non toma lugar. A nova moral dos traballadores tornou a pobreza nun estado de gracia e a austeridade numha virtude.
Nas áreas industriais, o sindicato era o produto directo da capela, e os pregadores erna tranformados en representantes dos sindicatos. A campanha de civilización dos pobres que foi conducida pola burguesía ganhou ventaxa somentes á segunda tentativa. Anteriormente fora feita polos representantes dos trballadores que, nas suas loitas contra os seus amos, agora falaban a mesma lingua. Mas, apesar das formas relixiosas que a domesticación do pensamento

podería ainda tomar, a sua base máis eficiente era a mentira económica. Foi durante o segundo tercio do século XIX, cuando os pobres eran suxeitos ás máis degradantes e mutilantes condicións en todos os aspectos da sua vida, e cuando toda resistencia á fundación da nova orde capitalista fora derrotada, que Marx, Engels e os seus seguidores aplaudiron satisfatoriamente o nacimento do "exército revolucionario do traballo", e consideraron que as condicións obxectivas para un asalto victorioso se tinhan reunido.
No seu famoso discurso de 1864 à Asociación Internacional dos Traballadores, Marx comezou por desenhar un retrato detallado da horrível situacion dos pobres ingleses e continuou ao aplaudir os “maravillosos éxitos” como a lei das dez horas de traballo (xa vimos o que iso valeu) e o establecimento de cooperativas manufactureiras, que representavan umha “vitoria da economia política do traballo sobre a economia politica da propiedade.” Se os comentadores marxistas describiron amplamente o horrível destino dos traballadores do séc. XIX, eles consideran en certa medida este destino como necesario e benéfico. Era necesario porque foi umha consecuencia inevitável das esixencias da ciencia e dun desenvolvimento necesario das “relacións de producion.” Foi benéfico ata o punto en que “o proletariado foi castigado, disciplinado e organizado polos mecanismos de producion” (Marx).

Hai sempre umha tendencia para racionalizar os insultos cuando a vinganza non toma lugar. A nova moral dos traballadores tornou a pobreza nun estado de gracia e a austeridade numha virtude.

O movimento dos traballadores foi fundado numha base puramente defensiva. As primeiras asociacións de traballadores eran “asociacións de resistencia e apoio mutuo.” Mas se os pobres revoltados se tinhan visto sempre negativamente, foi no e através do traballo, que se tornou forzosamente o centro da sua existência, que os traballadores procuraron umha comunidade positiva, umha que non era produzida non por si, mas por un mecanismo externo.
A “minoria aristocrata” de traballadores cualificados foi a encarnación inicial desta ideoloxia, “do sector que era do interese de políticos e do cual viran aqueles que a sociedade estaba sempre disposta a saudar encuanto representantes da clase traballadora, “ como Edith Simcox pertinentemente rexistrou en 1880. A imensa masa de traballadores ainda intermitentes e descualificados non lle poderia pertencer. Eles eran os únicos que, cuando as portas dos sindicatos se abrian, preservabam o lexendario espírito salvaxe e combativo dos traballadores ingleses – comezando un longo ciclo de loitas sociais, violentas por vezes, mas às cuais lles faltaba un princípio unificador.
“Ainda que a iniciativa revolucionaria comece probavelmente en Francia, só a Inglaterra pode ter...umha seria revolta económica. Os ingleses tenhen todo o material necesario para a revolución social. O que lles falta é o espírito xeneralizado e a paixon revolucionaria.” Esta declaración do final do séc. XIX polo Consello Xeral da Asociación Internacional dos Trabal-

ladores contén tanto a verdadeira como a falsa conciencia de umha época. Dun punto de vista social, a Inglaterra foi sempre un enigma: o país que viu nacer as condicións modernas de exploración, e que foi por iso o primeiro a produzir largas masas de pobres modernos, é tamén o país onde as instituicións permaneceron inalteradas durante tres séculos e o único que nunca foi abalado por un asalto revolucionario.

Describimos o comezo dun proceso que está agora a atinxir a sua completación. O movimento laboral clásico está perfeitamente integrado na sociedade civil e un novo proxecto de domesticación industrial está agora en curso. mentos do pasado – que inevitábelmente determinan as condicións sociais en cada rexión do globo – tornáron-se completamente claros.

Isto é o que o distingue das relacións do continente Europeo e que contradiz o conceito marxista da revolución. Comentaristas tentaron explicar este enigma como un atavismo Británico que levou á contínua repetición de grandes historias sobre a reforma e o carácter anti-teorético dos pobres ingleses comparando-o coa conciencia radical que anima os pobres en Francia, que estaba sempre preparados para tomar as barricadas. O tipo de visión non histórica non relembra a abundancia de teoria durante os anos da guerra civil do séc. XVII e esquece-se da persistencia e violencia que sempre caracterizaron as loitas sociais dos pobres ingleses. Na realidade, o enigma é resolvido da seguinte forma – a revolta dos pobres depende sempre daquilo con que se confrontan.

En Inglaterra, foi através da forza bruta dun mecanismo social e sen floreados que as clases dominantes levaron a cabo a sua misión de domesticación. Historiadores ingleses varias vezes non contan co feito da “revolución industrial” non ter sido acompanhada por umha “revolución cultural” que puidera ter integrado os pobres no espírito industrial (tais consideracións multiplicáron-se no anos 70, cuando extensivas folgas salvaxes penetrantemente revelaron a sua importancia).

En Francia a contra-revolución burguesa foi acima de todo teórica; o domínio era exercido através da lei e da política, “o milagre que mantivo as persoas nun estado de abuso desde 1789” (Louis Blanc). Os princípios representaban un proxecto universal que prometia aos pobres a sua participación asi que adoptaran as estruturas construídas. Por volta de 1830, un sector dos pobres apelou en nome desta promesa. Esixiu que a “quen fora feito inferior lle deran a sua dignidade encuanto cidadán” (Proudhon).

Comezando en 18487, os mesmos principios serian invocados contra a burguesia en nome da “república do traballo.” E é do conhecimento xeral a que o peso morto de 1789 teria un papel no esmagamento da Comuna Paris”.

O proxecto social partiu-se en dous no séc. XIX. En Inglaterra, o capital das principais loitas sociais foi incapaz de se consolidar nun asalto unificado, tornando-se travestis que permaneceron a un nivel de loitas “económicas”.

En Francia, este asalto unificado permaneceu restrinxido a umha forma política, deixando a última palabra para o Estado. Describimos o comezo dun proceso que está agora a atinxir a sua completación. O movimento laboral clásico está perfeitamente integrado na sociedade civil e un novo proxecto de domesticación industrial está agora en curso. Hoxe, a grandeza, tanto como o limite dos movimentos do pasado – que inevitábelmente determinan as condicións sociais en cada rexión do globo – tornáron-se completamente claros.

Estracto dos *Caganceiros* número 3 de 1985;
do texto orixinal *Industrial Domestication; Industry as the Origins of Modern Domination* de Leopold Roc

NOTAS:

** 1789 foi o ano em que se deu a início da Revolução Francesa que pôs fim à Monarquia Absolutista de Luís XVI e ao Antigo Regime.*

*** Os Metodistas são uma corrente do Protestantismo que apareceu no séc. XVIII no seio da Igreja de Inglaterra. O termo provém do facto desta corrente se ater ao estudo da Bíblia e da vida de Cristo através de uma metodologia que levaria a um maior conhecimento do seu objecto de estudo.*

****Este movimento teve como grande precursor John Wesley (1703-1791), teólogo e clérigo anglicano britânico, tendo a Igreja Metodista sido fundada nos EUA já depois da sua morte. (N. T.)*

NOM VOLVAS CADÁVER O QUE ESTÁ VIVO

Todas as religions, com os seus deuses, os seus mesias, os seus santos e os seus profetas, foram criadas pola fantasia dos humanos. A medida que, na sua marcha históricamente progressiva, descobriam, ora em si mesmos, ora na natureza exterior, umha força, umha qualidade ou incluso um grande defecto, todas essas forças, propriedades e manifestaçons naturais, depois de te-las exagerado e ampliado excessivamente por um acto de fantasia religiosa, foram atribuidas a um ser imaginário criado pola sua fantasia abstractiva, e logo, invertindo os papeis, chamaram ao producto da sua imaginaçom, a esse fantasma, a esse deus, que é a nada, "Ser supremo". Mediante este procedimento, a reflexom imaginativa do home povoa o seu mundo exterior com fantasmas que lhe parecem mais perigosos, mais poderosos e mais terríveis que os seres reais que o rodeam.

Tal reflexom imaginativa, despoja em geral à natureza de toda a riqueza das suas qualidades e da sua organizaçom e, ao mesmo tempo que a reduce a umha nada, atribue todo quanto dela se saca a um fantasma a quem denomina Deus. Mais particularmente, tal fantasia ou reflexom imaginativa produce A Divinidade, projectando a imagem subliminada do home, à vez que o mesmo home é humilhado e empobrecido. A Divinidade, umha vez instalada, é proclamada a causa, a razom, o arbítrio e o dispensador absoluto de todas as cousas: o mundo já nada foi; ela foi todo, e o home, o seu verdadeiro criador, depois de te-la extraido da nada, ainda que sem sabe-lo, ajoenlhou-se ante ela, adorou-na e proclamou-na a sua criatura e a ele o seu escravo.

Em essência, a religiom é, pois, um processo polo qual se empobrece ao home e à naturaleza para enriquecer a Deus e ao sobrenatural; quita-se realidade ao real para conceder-lha ao imaginário; escraviza-se ao verdadeiro ser ante um ser fantástico. Mais ainda, como Deus é todo, o home e o mundo real nada som. Como Deus é a verdade, a justiça, o bem, a beleza, o poder e a vida, o home é a mentira, a iniquidade, o mal, a fealdade, a impotência e a morte. Como Deus é o amo, o home é o escravo.
Dito temor à natureza desconhecida fai-se entom temor ao amo, ao sacerdote, à igreja e ao estado.

Mirando aos crentes sinto asco. As suas religions som religions de miséria. O seu culto repugna-me. A humildade fai-lhes tristes e taciturnos. O temor dos seus deuses fai-lhes desconfiados. E o perdom ao seu própimo fai-lhes cobardes.

Nom ha nada mais nocivo para a humanidade que a religiom, pois com os seus dogmas, as suas mentiras, e a sua ignomínia, tende a matar o razoamento, atenta contra a dignidade das pessoas, e pretende erradicar a liberdade ao predicar a escravitude eterna do povo em benefício das castas privilegiadas por eleiçom divina. A religiom tende a perpetuar o reino das trevas, da ignorância, da miséria e do crime.
A ideia de Deus absorve e destrue todo quanto nom seja Deus, substituindo todas as realidades humanas e terrenais por ficçons divinas.
A religiom é umha cobardia individual e colectiva, contra ela levantemos a bandeira libertária, polo seu objectivo mesmo – a realizaçom na terra, fora de toda compensaçom celestial, do bem-estar e de todo destino humano -. A Anarquia é a consumaçom e por conseguinte a negaçom de toda religiom.
As religions santificarom a violência e transformarom-na em direito, trasladando a um ceu fictício a compensaçom de todas as infâmias, e justificando deste modo a perpetuaçom dessas infâmias sobre a terra. Os princípios sociais de religions como a cristiana declaram que todas as infâmias cometidas polos opressores contra os oprimidos som o justo castigo do pecado original ou doutros pecados, ou bem que som provas impostas polo Senhor, na sua infinita sabedoria. O cristianismo ao igual que todas as outras religions predicam a cobardia, o desprezo mesmamente, o rebaixamento, a submissom, a humildade; em resumo todas as qualidades da gente ruim e soez.
Em definitiva Deus nom é senom a consagraçom sobrenatural e fantástica do poder do estado.
Boti

